

Halkın krizden çıkış programı

Ne Amerikancı AKP hükümetine karşı Amerikan muhalefetine saf tutmak, ne de rehine pazarlığı yapıp Erdoğan hükümetini kurtarmak. Alternatifsiz değiliz! sayfa 12

Gerçek

İşçi sınıfı mücadelelerinden...

Yatağan'da özelleştirmeye karşı mücadele, İstanbul Üniversitesi'nde taşeron işçi kıyımı, Feniş işçilerinden, oyalama taktiklerine karşı eylemli cevap, Kamu Emekçisinin Sesi bülteninden "grev gibi grev" çağırısı...

sayfa 2-3

Ocak 2014 / Sayı: 51

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İşçiler siyasete!

Türkiye bir yanardağ misali homurdanıyor. Hâkim sınıf güçleri birbirlerinin boğazına sarılmış durumda. Düzeni temsil eden hiçbir güç (AKP, cemaat, CHP, MHP, ordu vb.) topluma güven vermiyor. Ama halkın içinden bunların yerini alarak toplumu yönetecek bir güç çıktığı sürece, düzenin bu büyük krizi işçi sınıfının ve ezilenlerin çıkarına sonuçlanmayacak.

Oysa Türkiye yanardağının içinde patlamaya hazır ne çok madde var. Daha altı ay önce bu toplum Gezi olaylarıyla başlayan bir büyük halk isyanı yaşadı! İçişleri Bakanlığı'nın resmi rakamlarına göre 81 ilden 80'inde irili ufaklı gösteriler yapıldı, 3 milyondan fazla insan bu gösterilere katıldı! Bu tür bir isyan şimdi yeniden patlak verecek olsa düzen güçlerinin diz bağları çözülür!

O isyanda ne çok kesim deneyim ve kendi gücüne güven kazandı. Bu toplumda mücadeleye bilenmiş ne çok güç var. Kürtler zaten on yılların deneyimi ve ezilmişliğin haklı öfkesiyle bekliyor. Ortadoğu'ya Tayyip Erdoğan'ın da katkısıyla dayatılan mezhep savaşı karşısında nefsi müdafaa durumunda olan Aleviler halk isyanının büyük güçlerinden biriydi. Gençlik deli dolu ve mizah dolu, isyanın tadını aldı; özgürlüğün kokusunu alan gençlik tarihte hiçbir zaman alışveriş merkezlerine ve moda sayfalarına hapsedilemedi! Plazaların beyaz yakalıları hayatta hep daha güzel telefon, otomobil ve ev peşinde koşmaktan daha güzel şeyler olduğunu hissetti Gezi'de. Kamu çalışanları biteviye hayatlarını isyanla zenginleştirebileceklerini gördü. Müslümanların anti-kapitalistleri bu tarafta kendilerine çok yakın ve çok güzel inançları olan insanlar olduğunu keşfettiler. Gezi'nin kadınları, eşcinselleri, sanatçıları, aydınları, ekolojistleri taleplerini bir gün mutlaka yeniden öne sürecekler.

Bütün bu grup, katman ve eğilimleri birleştirecek bir çimento sadece eksik olan. Modern tarih boyunca o çimentoyu oluşturmuş güç, aslında sahneye henüz çıkmamış olan işçi sınıfı. Elbette altı ay önce Türkiye'yi kavrayan güzel kargaşada sayısız işçi vardı, mavi yakalılarıyla, beyaz yakalılarıyla, kamu emekçisiyle. Ama kol emekçileri toplumdaki büyük güçleriyle orantılı olarak bulunmuyordu. Daha önemlisi, işçi sınıfı kendine özgü talepleriyle ve kendine özgü yöntemleriyle girmede mücadeleye.

Un var, yağ var, şeker var, işçi sınıfı yok! Türkiye işçi sınıfı, 2010 yılının kahraman Tekel eylemi, o güzelim Sakarya komünü, sendika ağalarının ihanetiyle yenilgiye uğrayınca kazanma umudunu bir süre daha yitirdi. Oysa sermaye saldırısını sürdürüyor. Asgari ücrete öğün başına 42 kuruş zam veriyor. "Herkes taşeron, her yer taşeron!" sloganıyla çalışıyor. İşçiyi kiralık hale getirmek için özel istihdam büroları yasasını hazırlıyor. İşten kolayca atmak için kıdem tazminatı saldırısı için pusuda uygun anı bekliyor.

Sınıfımızın insanı, fabrikada, otelede, kamu işletmesinde, ulaştırma şebekesinde soruyor: "Bunları def etmek için kime oy vereceğiz?" Kendine kardeşim, kendine! Önce mücadeleye, sonra iktidarı kurmaya. İşçiler siyasete, artık, kurtarmak için kendini de, ülkeyi de!

Gerçek

HEPSİ GİTSİN! İŞÇİ-EMEKÇİ HÜKÜMETİ İÇİN KOLLARI SIVAYALIM

Erdoğan-Gülen kavgası nereden başladı?

5

Gül suyuna batırılmış muhalefet

7

AKP-Ergenekon ittifakına doğru

8

Hevaller, daha ne kanıt arıyorsunuz?

9

Feniş'te direniş, oyalama taktiklerini boşa çıkartacak

Feniş işçileri yeni yıla eylemle girdi. 25 Milyon Türk Lirasına ulaşan kıdem ve ihbar tazminatı ile alacaklarını tahsil etmek isteyen 683 işçi Gebze'deki fabrikalarını işgal edip direnişe geçmişti. Yeni yıla fabrikadaki direnişi patron Sedat Aloğlu'nun Ulus Savoy sitesindeki lüks konutunun önüne taşıyarak giren işçiler mücadeleyi yükselteceklerinin de sinyalini vermiş oldular.

Sürekli global krizden dem vurup ağlayan, işçilerin alacaklarını ödemeye yanaşmayan Aloğlu'nun, işçilerin önüne geldiği lüks konutunda eşi için gösterişli bir doğum günü kutlaması yapmış olması haklı bir öfke oluşturdu. Söylenenlere göre patron Aloğlu ise eylemden sonra, Hak-İş eski başkanı ve AKP milletvekili Salim Uslu'yu arayarak rahatsızlığını dile getirmiş.

Birileri rahatsız olmadan kimsenin adım atacağı da yoktu. Nitekim bu eylemin ardından Hak-İş genel başkanı Mahmut Arslan, Çalışma Bakanı Faruk Çelik'le görüşüğünü ve işçilerin alacaklarının kamu alacaklarına göre öncelik kazanması hususunda yasal bir çalışma başlatıldığını duyurdu. Aylardır bugün yarın diye işçileri oyalayanların belirli bir canlanma göstermesi anlamlı tabii. Ama bu da mücadele bayrağını yükselten Feniş işçilerine yönelik yeni bir oyalama taktiği olabilir. Neden mi?

Hak-İş başkanı işçilerin eylemleri yükseltmesine karşı eylemi bırakın bizim yapacağımız girişimleri bekleyin diyor. Oysa işçinin dayanma gücü de sabrı da tükeniyor.

Yasal düzenleme konusunda hükümet-

ten net bir açıklama henüz yok. Ancak bir beklenti yaratılıyor. Hükümet ve patron bu beklentiyi mümkün olduğu kadar uzun vadede yayararak işçiyi yıldırmak isteyecek. Bundan sonra güya görüşmeleri bahane ederek kim "aman eylem yapmayın, bu eylemler Ankara'da antipati yaratıyor iyi giden işleri bozmayın" derse patron ve hükümetle aynı oyunu oynuyor demektir.

Her şey yolunda gitse ve hükümet bahsi geçen yasal düzenlemeyi meclisten geçirse bile sorun çözülmeyecek. Çünkü öngörülen yasa ile işçi alacakları devlet alacaklarının önüne geçiliyor. Buna karşılık şirket borcunun büyük kısmı bankalara ve bankaların ipotek koydurduğu alacakları yine işçi alacaklarından önce ödenecek. İşçi sırasını bekleyecek.

Yine bu durumda işçiye sıra gelinceye kadar da direnişçilerin yeni işlere girip çalışmaya başlaması, yılması, birliğinin bozulması beklenenecek.

Feniş işçisi bu oyalama taktiklerini boşa çıkaracaktır. Çünkü işçiler, eylem yapmadığı zaman birilerini rahatsız etmediği zaman, ne bir adım atıldığını ne bir görüşme yapıldığını görmemektedir. Bir gecede yolsuzlukları örtbas edecek yasaları geçirenlerin, isteseler işçilerin alacaklarını bankalardan da önceye ilk sıraya yerleştirecek bir yasa yapmasının önünde hiç ama hiçbir engel yoktur. O yüzden Feniş işçisi hak verilmez alınır diyerek direnişi yükseltecektir, yükseltmelidir. Bu dava tüm işçi sınıfının davasıdır. Bizler de dayanışmayı yükseltmeliyiz!

Yatağan işçisinin özelleştirmeye karşı mücadelesi sürüyor

Yatağan ile birlikte Kemerköy ve Yeniköy termik santrallerinin ve bu santrallere kömür sağlayan devlet maden işletmelerinin özelleştirilmesi kararının ardından işçilerin direnişi hız kesmeden devam ediyor. 2013 yılını yürüyüşler, eylemler ve mitinglerle geçiren işçiler Aralık ayında dönüşümlü açlık grevine başlamıştı.

29 Aralık'ta Milas'ta düzenledikleri mitingle 2013 yılını yine eylemle kapattılar. Milas Stadi'ndan Atatürk meydanına yapılan yürüyüşle başlayan mitingde onbinlerce işçi katıldı. Eylemde özelleştirmelerin yanısıra rüşvet ve yolsuzluk batığına batmış AKP hükümeti de protesto edildi. AKP hükümeti 11 yıllık iktidarı boyunca en yoğun özelleştirme yapan hükümet olmakla övünüyor. Bu konuda Özallardan, Demirellerden, Ecevitlerden (evet "sosyal demokrat" Ecevit de öbürlerinden geri kalmamış aralarında SEKA

ve Petrol Ofisi de bulunan çok sayıda KİT'i özelleştirmişti) devraldıkları bayrağı daha da yükseklerle taşıdılar.

Ama Yatağan işçisi de 15-16 Haziran'lardan, 89 Bahar eylemlerinden, Zonguldak'lardan, Paşabahçelerden, Tekel direnişlerinden geçerek bugünlere gelen Türkiye işçi sınıfının geleneğini taşıyor. 2013'ü direnişle bitiren işçiler 2014'ü özelleştirme ihalelerini hedefleyen eylemlerle açıyorlar. Yatağan işçileri 24 Ocak'ta aileleri ile birlikte Ankara'ya gitmeye hazırlanıyor.

Kamu Emekçisinin Sesi bülteninden...

Grev, grev gibi olmalı

KESK bir grev değil, ulusal çapta bir protesto eylemi düzenlemeliydi. Bu tür özensiz eylem kararları kamu emekçilerinin bilincindeki grev kavramının içini boşaltıyor. Bu yaklaşımlar sendika militanlarını gelecekte gerçekten grev yapılması gereken durumlarda kamu emekçilerini bunun gerçek bir grev olduğuna ikna etmek gibi garip bir durumla karşı karşıya bırakacaktır.

KESK, 19 Aralık'ta greve gitti. Kamu emekçilerine sefalet zammını dayatan AKP-Memur-Sen mamulü sözde toplu sözleşmeyi ciddi anlamda protesto eden tek güç yine KESK oldu.

Ancak KESK'in haklı taleplerle gerçekleştirdiği grevin gerçek anlamıyla bir grev olup olmadığını da açık yüreklilikle ortaya koymalıyız. Farklı işyerleri farklı deneyimler yaşadı. Kimi işyerinde hiç iş bırakılmazken, kimi işyerleri büyük bir coşkuyla yürüyüş güzergâhlarına koştu. Ancak bir bütün olarak grevin amacına ulaşmış olma konusunda tam bir muamma var.

KESK Genel Merkezi herhangi bir grev değerlendirmesi yapmamış durumda. Grevdeki en önemli talep yandaş sendikayla yapılan toplu sözleşmenin bütçe sürecinde emekçilerin çıkarları doğrultusunda düzeltilmesiydi. Göstermelik de olsa, yandaş sendikayla da yapılırsa bir toplu sözleşme imzalandıktan sonra AKP'nin çoğunluğunu oluşturduğu bir mecliste oylanacak bir bütçede düzeltme yapılması için büyük bir sendikal gücün açığa çıkartılması gerektiği açıktı. Gerçekçi olursak bu tür bir etkiyi KESK'in tek başına sağlaması zordur. Sadece KESK greve çıktığı durumda, bu

greve yüzde 90'lara yakın bir katılım gerçekleştirilmesi gerektiği söylenebilir. Tabii ki bu düzeye ulaşan bir etki tek günlük bir grevle değil ancak haklar alınmaya kadar sürecek bir grevle sağlanabilir.

Dahası bütçe, sadece kamu emekçilerinin ilgilendirmeyen, tüm emekçilerin duyarlılığını harekete geçirebilecek bir başlıktır. Dolayısıyla bütçe görüşmelerine yönelik bir grevin toplumsal ayağının da bu perspektifle örgütlenmesi gerekir.

Tüm bunları KESK yönetiminin bilmediği düşünülebilir mi? Peki neden bu doğrultuda örgütlü bir hazırlık yapılmadı ve tek günlük, sembolik bir grev düzenlendi? Bu grev gerçekten grev miydi?

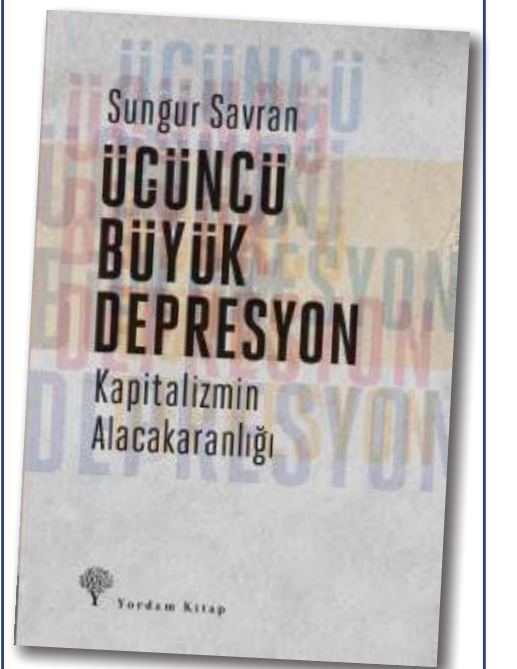
Açık olmak gerekirse yaptığımız bir grev değil bir protestoydu. Kitlese yürüyüşler ve alanlardaki mitinglerle hükümet ve yandaş sendika protesto edildi. Bir protesto olarak bakıldığında eylemin tamamen başarısız olduğu söylenemez. Ancak bir grev olarak bakıldığında tablo iç açıcı değildir.

KESK yönetiminin de ne grevle ne de grevin konusu olan bütçe görüşmelerinin akıbeti ile ilgili herhangi bir açıklama yap-

Kitapçılarda...

Tahrir'den Taksim'e, halk kitlelerini sokaklara çıkaran büyük ekonomik krizin Marksist analizi

Üçüncü Büyük Depresyon
Kapitalizmin Alacakaranlığı
Sungur Savran,
Yordam Kitap

İstanbul Üniversitesi'nde taşeron işçi kıyımı

İstanbul Üniversitesi yemekhanesinde çalışan taşeron işçileri sene başında ihaleyi alan taşeron şirketin değişmesi ile birlikte işsiz kaldı. İ.Ü.'de daha önce de taşeron işçileri benzer sorunlar yaşamış ve açılan davalarda işçilerin asıl işvereni olarak üniversite rektörlüğü tespit edilmişti. Bu mahkeme kararlarına rağmen işçilerin iş güvencesi taşeron şirketlerin insafına terk ediliyor. 13 Ocak günü işten atılan 11 işçi Dev-Sağlık İş sendikası tarafından örgütlenen bir eylemle Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde çadır kurarak direnişe geçti. Eyleme SES ve Eğitim-Sen İ.Ü. temsilciliği de destek verdi.

Eylem öncesinde çadır kurulması ile ilgili bir gerginlik yaşandı. İşçilere polis ve özel güvenlik tarafından çadır kurulmasına izin verilmeyeceği söylense de işçiler direniş çadırları-

nı kurdular. Eylemde çadıra yönelik herhangi bir müdahale durumunda takip eden günde saat 12:00'da yeniden direniş yerinde bulunma çağrısı yapıldı. İşçilerin haklı mücadelesiyle, üniversite çalışanları ve Kocamustafapaşa Dayanışması adıyla örgütlenen mahalle halkı arasında bağ kurmak üzere bir komisyon oluşturuldu.

İstanbul Üniversitesi rektörü daha önce basına «taşeron çalışma köleliğidir» şeklinde beyanatlarda bulunmuştur. Buna karşın pratikte İstanbul Üniversitesi taşeron sömürsünün alabildiğine sürdürüldüğü bir yer-

dir. Bir başka ikiyüzlülük de çalışma bakanlığının ikide bir taşeronlara müjde diye öne çıkıp işçilerin çoktan kazandıkları hakları sanki lütfmuş gibi sunmasıdır. İşçiler tüm bunların farkında ve haklarını almanın yegâne yolunun mücadeleden geçtiğini biliyorlar. Direniş çadırını kuran işçiler 'bu daha başlangıç mücadeleye devam!' diyorlar.

“Bu pisliği halk temizler”

11 Ocak Cumartesi günü, KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Ankara'da gerçekleştirilen mitingde binlerce emekçi yolsuzlukları protesto etti.

“Bu pisliği halk temizler” şiarıyla gerçekleştirilen miting için çeşitli illerden otobüslerle Ankara'ya gelen emekçiler, 9.30'da hipodromdan kortejler halinde yürüyüşe geçerek Sıhhiye Meydanı'nı doldurdu. Tüm

kortejlerin alana girmesiyle 12.00'de başlatılan mitingde, kürsüden düzenleyiciler adına konuşmalar yapılarak, işçi sınıfının yolsuzlukların peşini bırakmayacağı, adaletin, demokrasinin, alın terinin, barış ve özgürlük taleplerinin takipçisi olduğu vurgulandı.

Mitinge Devrimci İşçi Partisi “Hepsi gitsin! Çözüm işçi emekçi hükümet!” pankartıyla katıldı. DİP korteji yürüyüş boyunca “Yolsuzluğa çözüm

kamulaştırma”, “Bankalar işçi denetimine”, “İşten atmak yasaklansın”, “İşçinin kıdemi, genel grev sebebi” gibi yaşanan sürece işçi sınıfının cephesinden yanıt veren sloganlar attı. “AKP'si, CHP'si, MHP'si, cemaati, AB'si, ABD'si, İsrail'i hepsi gitsin!” diye haykıran DİP'liler çözümün işçi emekçi hükümetinde olduğunu vurguladılar.

DİP ayrıca miting alanında “Halkın krizden çıkış programı”nı içeren bir bildiriye kitlesel biçimde dağıttı. Biz yüzde 99'uz platformu ise alanda pankart ve dövizler açarak #hepsigitsin bildirileri dağıtıp, röportajlar yaptı.

Mitingde, sendikaların ve meslek örgütlerinin güçlü bir hazırlık yapmadığı gözlemlenirken pek çok siyasi yapı da mitingde yolsuzluk ve rüşveti genel olarak lanetleyen bir tutumla katılmıştı. Bu anlamda, DİP'in mitingde katılımı sürece politik müdahale açısından ayrı bir yerde duruyordu.

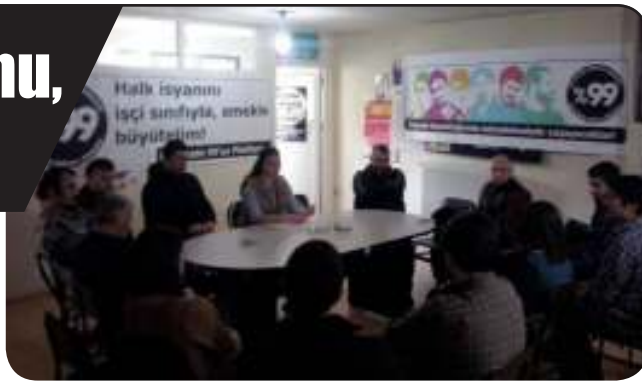
Biz Yüzde 99'uz Platformu, Bursa'da toplandı

İstanbul, İzmir, Ankara ve Antalya'dan sonra Biz Yüzde 99'uz Platformu çeşitli stant ve bildiri faaliyetlerinin ardından Bursa'daki ilk toplantısını 5 Ocak Pazar günü DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'nda gerçekleştirdi.

Toplantıda önce platformun amacı, halk isyanını işçi ve emekçilerle buluşturmanın önemi ve diğer illerde bugüne kadar yapılan çalışmalar anlatıldı. 17 Aralık operasyo-

nunun ve düzen güçlerinin kendi içlerinde tutuştuğu kavga anlamı ve onların hiç birisinden işçi sınıfı ve ezilenler lehine bir şey beklemenin mümkün olmadığı ifade edildi. “Hepsi Gitsin!” şiarı vurgulandı.

Toplantının ikinci bölümünde ise üniversitelerdeki taşeron işçi-

lerin yaşadığı zorluklar ve nasıl ortak bir mücadele örebileceği konuşuldu. Büyük bir işçi havzası olan Bursa'da Biz Yüzde 99'uz Platformu, bir avuç kan emici azınlığa yani %1'e karşı, toplumun %99'unun çıkarlarını savunmak amacıyla çalışmalarına devam edecek.

Halk isyanını işçi sınıfı ile birleştirmek için!

Biz Yüzde 99'uz Platformu çalışmalarına devam ediyor. Sen de gel, sesimize ses ver!

@bizyuzde99uz

Biz yüzde 99'uz

bizyuzde99uz@gmail.com

Yılmaz Tan

Osmanlı değil, piyasa tokadı!

Başbakan Yardımcısı Babacan, 17 Aralık'ta başlayan yolsuzluk ve rüşvet operasyonundan sonra halka açık şirketlerin değerinin 49,3 milyar dolar düştüğünü, 764 milyon dolar döviz çıkışı olduğunu ve yabancıların borsada 238 milyon dolar sattığını belirtiyor (Milliyet, 1.1.2014). Peki Türkiye ekonomisinde her şey yolundaydı da ülkedeki siyasi kriz mi her şeyi alt üst etti? Sadece liberal çevrelerde değil, maalesef solda da yaygın bir kanı, ekonomideki bu tepetaklak gidişin “kötü yönetim”den kaynaklandığı. İddia edilen dış ve iç politikadaki yanlışlıklar ile Türkiye'nin dışarıdaki görünümünün zedeleniği, itibarının kırıldığı, güvenin yok edildiği, Türkiye'nin riskli bir ülke görünümüne getirildiği.

Oysa bu köşede defalarca belirttik. Türkiye ekonomisinin sorunlarını kötü yönetim ve ekonomi politikalarındaki hatalarla ya da Erdoğan'da görülen “kibir sendromu” vb. ile açıklamak Türkiye işçi sınıfını yanıltmaktan, daha demokratik, “yönetim zihniyetine” sahip bir hükümetle işlerin düzeleceği umudu vermektense başka bir işe yararamamaktadır. Politikanın ekonomiye ne yaptığından önce ekonominin politikaya ne yaptığını kavrayamayan kapitalizmden hiçbir şey anlamamış demektir.

Türkiye kapitalizminin sorunlarının temelinde Türkiye sermayesinin dünya pazarından daha fazla artı değer elde etmek için geri kalmış sermaye birikimiyle dünya kapitalizmiyle, üstelik de dünya ekonomisinin iyice durgunlaştığı bir dönemde bütünleşme girişiminin sürekli ayağına dolanması yatıyor. Üstelik bu sadece Türkiye için geçerli de değil. Geçen yıldan itibaren “kırılgan beşli” diye adlandırılan Hindistan, Brezilya, Endonezya ve Güney Afrika gibi “yükselen piyasalar”da da benzer eğilimler gözleniyor. Bu ülkelerin hemen hepsinde yüksek cari açık yıllardır yapısal ve uzun vadeli bir sorun. Dünya pazarındaki sömürü pastasından daha fazla pay almak isteyen bu tür ülkelerin burjuvazilerinin ödemek zorunda kaldıkları bedel, teknolojik gerilikleri nedeniyle daha fazla aramalı ithal etmek zorunda kalmaları ve bu nedenle sürekli döviz açığı vermeleridir.

Bu açığı kapatmak için dışarıdan para bulmak zorunluluğu bu tür ülkeleri uluslararası sermayeye artan düzeyde bağımlı kılmakta ve ekonomilerini dış şoklara karşı aşırı kırılgan hale getirmektedir. Tam da ihracat yapabilmek için ara mali ithalatına olan bağımlılık nedeniyle cari açık ekonominin küçüldüğü yıllarda dahi ortadan kalkmamaktadır. Türk lirasının dolar karşısında son bir yılda yüzde 18'e varan değer kaybı yaşamamasına rağmen dış ticaret dengesindeki açığa ciddi bir düzelme yaşanmamıştır. Özetle bu tür ekonomilerin “zemini” çürüktür, sorun siyasi krizden kaynaklanmamakta, siyasi krizler zaten çürük zemininin darmadağın olmasında tetikleyici rol oynamaktadır.

Türkiye solunun çoğu kesiminde ihtiyacını duyduğumuz bir nebze iç görüyü burjuvazinin has finans kuruluşu Goldman Sachs'ın Ekonomik Araştırmalar Müdürü'nün ifadelerinde bulmak üzücü: “Son dönemde yaşanan siyasi gelişmeleri öngörmek mümkün değildi. Sonuçta mesele dönüp dolaşıp dış dengesizliklere geliyor. Muhtemelen Türkiye'nin cari dengesi yüzde 5'lik fazla verse ve genel Türkiye bilançosunda dış yükümlülükler (özel sektör şirketlerinin 165 milyar doları bulan dış borçları kastediliyor) daha düşük seviyelerde olsa idi, siyasi krizin etkileri çok daha hafif olabilirdi”.

Önümüzdeki 12 ayda kısa vadeli 200 milyar dolar dış borç ödeme zorunluluğu söz konusu. ABD Merkez Bankası'nın gevşek para politikasının sürmeyeceği beklentisiyle “yükselen piyasa”lardan, bu arada özellikle Türkiye'den, sermaye kaçışlarının sürmesi, Avrupa'da canlanmanın gecikmeye devam etmesi ve mevcut siyasi krizin sürmesi durumunda 1997-98'deki Asya krizine benzer bir durumla, yukarıda değindiğimiz ülkelerle birlikte, ama onlardan belki de daha şiddetli boyutlarda, yeniden karşılaşma ihtimali hiç de az değil. 2001 krizi mali piyasalar üzerinden vurmuştu. Bu sefer olası bir krizin reel ekonomi üzerinden vurma olasılığı oldukça yüksek görünüyor. Bu da olası bir krizde iflasların ve kitlesel işten çıkarmaların birinci gündem maddesi olacağı anlamına gelir. Çabalarımızı Türkiye solu ve işçi hareketini, Erdoğan'da cisimleştiği neoliberal otoriter yönetim tarzı karşılığında işçi sınıfının merkezi konumunu idrak eden bir kapitalizm karşıtlığının somut adımlarını örmeye yoğunlaştırmak bu bakımdan acil bir görev.

Levent Dölek

Yolsuzluğun çözümü
kamulaştırma

Her yer rüşvet, her yer yolsuzluk! Ona ne şüphe. Hele ki her gün onca pislik etrafa saçılıp dururken. Ama yolsuzluk söz konusu olunca yaygın tepkilerden birinin “yiyorlar ama iş de yapıyorlar” olduğu bir ülkede fazlasını demek gerekmiyor mu? Mesela KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin mitinginde neredeyse tüm kortejler “hırsız vaaar” diye bağırılmaktan başka bir şey yapmıyordu. Bir çözüm öneren yok.

CHP'lilerden başlayan ve solun da değişik kesimlerine dalga dalga yayılan bir duygu var. “Onca skandalardan sonra hala anketlerde AKP çıkıyorsa pes doğrusu!” Onlara göre yine suçlu halk. Halk cahil, aptal, o yüzden abuk subuk komplo teorilerine inanıp AKP'yi desteklemeye devam ediyor. Hâlbuki halkımız deneyimleriyle yolsuzluk ve rüşvetin bu devletin ayrılmaz bir parçası, geleneksel bir özelliği olduğunu bilir. Ayda üç kez değiştirilen kaldırım taşlarından, oraya buraya dikilen gökdelenlerden birilerine haksız kazanç sağlandığını anlamayacak kadar aptal değildir. Eğer tüm bunlar ortadayken hala AKP'ye oy vermeyi düşünüyorlarsa bunun nedeni CHP'nin “bizimkiler de yer ama hem iş yapar hem de Atatürkçüdür” anlayışı olmasın?

AKP'si, CHP'si, MHP'si başta olmak üzere tüm burjuva partilerinin belediye başkanı ve meclis üyesi adaylarına bakınca ya patron, ya müteahhit, ya toprak ağası gören halkımız, neden farkları olduğunu düşünsün ki? “Yesin ama iş de yap-sın hem de Müslüman olsun” diyen biri Topbaş'a oy verse Sarıgül'e oy vermekten (ya da Adana'da MHP'li Aytaç Durak'a) farklı bir şey mi yapmış olacak?

Bu gerçek ortadayken sosyalistlerimizin de “hırsız vaaar” diye haykırıp durması hiçbir şey ifade etmiyor. Çaldığını sahibine iade etmedikten sonra hırsız kınamanın kimseye bir faydası yok. Rüşvet ve yolsuzluklarla halktan çalışanları sahibine geri vermenin ise tek bir yolu var, o da kamulaştırma. Kamulaştırma, yolsuzluk ve rüşvet bataklığının da kurutulması demektir. Bu yüzden Devrimci İşçi Partisi gerek ilan ettiği “Halkın krizden çıkış programı”nda, gerekse de meydanlarda “yolsuzluğun çözümü kamulaştırma” diye haykırıyor.

Başka çözümü olan varsa beri gelsin. Kent toprakları özel mülk olduğunda, üstüne çıkılan inşaat, müteahhitler tarafından yaptırıldığında, toprak rantıyla yüksek kârların müthiş cazibesine kapılmayı ne Müslümanlığın ne milliyetçiliğin, ne Atatürkçülüğün ne de hatta “solcu”luğun engelleyebildiğini bu halk görmüştür. Gerçekten bir alternatif olacaksa bu alternatifin yolsuzluk bataklığının kendisini, yani kent topraklarının özel mülkiyetini hedef alması gerekir.

Ali Ağaoğlu'nun Bakırköy 46 yolsuzluğu tipiktir. İnşaat patronu arazi satın alır ve ona arazinin belirli büyüklüğü ile belirli bir oranda inşaat yapma izni verilir. Bu izin belirli bir kat sınırı ve emsal denilen oran ile sınırlanmaktadır. Bu oranlar gevşedikçe müteahhit daha fazla daire yapar, daha fazla para kazanır. Ağaoğlu'nun Bakırköy 46 projesinde daha yapmadan sattığı evlerin fiyatı 500 bin liradan başlayıp 7 milyona (eski parayla 7 Trilyon!) kadar çıkıyor. Dolayısıyla emsal değerinin ya da kat izninin bir birim artırılması, milyonlarca liralık haksız kazanç demek. Saymak için makine gereken paralar bunlar.

Bu arada şunu da ekleyelim. Tayyip Erdoğan “yolsuzluklara bulaşmış bir hükümet olsak milli geliri bu kadar arttırabilir miydik” diye soruyor. Tabii ki evet. Çünkü milli gelir hesabı bir yıl içerisinde üretilen mal ve hizmetlerin parasal değeridir. Mesela Ağaoğlu emsal değerinde 1 puanlık artış sayesinde 100 milyon değerinde yeni daire yapıp satsa bu değer milli gelir hesabına eklenir. Bu hesaplarda teknik olarak gelirin meşru ya da gayri meşru olmasına bakılmaz. Ancak sonuçta olan halkın hakkının, müteahhitlere kâr olarak, onlardan da bürokratlara ve yöneticilere rüşvet olarak peşkeş çekilmesidir. Asgari ücrete şantiyelerde can veren taşeron inşaat işçilerini de unutmayalım. Bunlar devletin göz yummasıyla harcına halkın hakkı, işçinin kanı karışmış “proje”lerdir.

Bu kanlı yolsuzluk zincirini daha ilk halkadan kırmanın tek yolu kent topraklarının kamulaştırılmasıdır. Toplu konut, stadyum, kültür merkezi, öğrenci yurdu ne yapılacaksa devletin arazisi üzerinde, devlet bütçesiyle, sendikali, sigortalı ve kadrolu kamu işçisiyle yapılmalıdır. Bu şekilde inşaatların, halkın ortak kullanacağı parklara ve ortak alanlara tecavüz etmeden yapılması sağlanabilir. Çünkü emsal değerinin ya da kat izninin arttırılmasıyla kimsenin cebine fazladan bir paranın girmesi söz konusu olmayacaktır. Böylece lüks dairelerin değerini arttırsın diye siteye süs havuzu yapmak yerine gençliğin kullanabileceği olimpik havuzlar, spor alanları, kültür merkezleri yapılabilir. İnşaat özel sektöre ihale edilmezse, temel inşaat malzemeleri de kamu tarafından üretilirse, demirden, çimentodan çalarak da kâr edemezsiniz. Böylece yatırım ve kâr amaçlı değil, barınma ve kamusal kullanıma yönelik sağlıklı, dayanıklı konutlar inşa edilebilir.

Ne yazık ki sosyalistlerimiz, sosyalizmin alâmeti farikası olan kamulaştırma kavramını çoktan dağarcıklarından atmış görünüyorlar. Devrimci İşçi Partisi ise “yolsuzluğun çözümü kamulaştırma” diyerek hem yolsuzluğun sonuçlarına değil sebeplerine yöneliyor, hem de mütevazı güçlerine karşılık sosyalizmin asıl sesi ve temsilcisi olarak öne çıkıyor.

Ortaya saçılan pislikler, AKP'nin suçluluğunu gösteriyor

17 Ocak sabahı, tüm ülke rüşvet ve yolsuzluk operasyonu uyanı. Bakan oğulları ve bürokratlar, inşaat burjuvazisi ile Halk Bankası genel müdürünü kapsayan ilk dalgada, çürümüş düzenin tüm kirli yüzü bir anda ortaya saçılmış oldu. Ayakkabı kutuları, yolsuzlukları belgeleyen telefon konuşmaları, sosyal medya başta olmak üzere bütün medya organlarında bir bir yayınlandı.

AKP'nin sicili temiz değil!

Yolsuzluk ve rüşvet operasyonun ilk safhada etkisi, operasyonda adı geçen bakanların istifası oldu. Bu istifalar, 11 yıl boyunca, ben yaptım oldu diyen, “yedirtmem”i bir usul olarak belirlemiş AKP ve Erdoğan için mağlubiyetin ifadesidir. AKP'nin adının karıştığı ilk yolsuzluk skandalı bu değil. 2006'da Hatay'da Ali Dibo olarak bilinen kamu ihalelerinin AKP'lilere verildiğini ispatlayan el yazılı belgenin ortaya çıkması, 2008'de AKP eski genel başkan yardımcısı Dengir Mehmet Fırat'ın yolsuzluk nedeniyle istifa etmesi gibi olaylar, AKP'nin rüşvet ve yolsuzluk çarkının en önemli parçası olduğunu çoktan ortaya koymuştu. Son operasyonla ortaya saçılan pislikler, AKP ve onun bir uzvu haline gelmiş devlet bürokrasisinin, ele ele, iç içe, başta kent topraklarının sermaye tarafından yağmalanması ve ihalelerdeki usulsüzlük olmak üzere yolsuzluk ve rüşvet düzeninin tam merkezinde olduğunu ispatlıyor!

Erdoğan inkâr ediyor!

Erdoğan operasyon şokunu atlattıktan sonra çıkıp şunları diyor: “Yolsuzluk olsaydı bu kadar büyüme olur muydu?”; “Yolsuzluk kisvesi altında milli iradeye suikasttır”; “Bu bir yolsuzluk operasyonu değildir. Bu açık bir komplodur, tezgâhtır. Bu komplo sadece AK Parti ve hükümete de değil. 76 milyona yapılmış bir komplo-dur”.

Peki, Erdoğan'a sormalı: Madem yolsuzluk yok, neden 3 bakanın hepsi aynı sebeple istifa ediyor? Bunlardan biri, yıllarca her köprü, baraj, TOKİ açılışında beraber poz verdiğiniz Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar, istifa ederken, “imar planlarının büyük bölümü Başbakan'ın onayıyla gerçekleşmiştir, Başbakan da istifa etmeli” diyebiliyor? Erdoğan Bayraktar'ı istifa ettirenin yolsuzluk olduğunu kendisi itiraf ederken, Başbakan Erdoğan, hâlâ yolsuzluk ol-

madığını nasıl söyleyebiliyor? Tayyip Erdoğan halkın gözüne baka baka yalan söylüyor, hedef saptırıyor.

İstedığınız kadar inkâr edin, hepsi sizin imalatınız!

Biraz daha ileri gidelim. Bakan oğullarının ve bürokratların, inşaat patronlarının neyle suçlandığını, yolsuzluk ve rüşvet operasyonunda dosyalara giren kayıtların bazılarını ortaya koyalım. Gözaltına alınan ve serbest bırakılan Ali Ağaoğlu, başbakanı devreye sokarak işini hallediyor. İstanbul Veliefendi Hipodrom'un karşısındaki arazinin imar planının değiştirilmesini isteyen Ağaoğlu, işini şu şekilde hallediyor: “Ben Başbakan'a yaptırırım. Açık ve net söylüyorum. Yapmadınız, yapmadınız, Kadir Bey'e söyledim, olmayınca ben de gittim büyük patrona, o da bakana talimat verdi.”

Halk Bankası genel müdürü Süleyman Aslan'ın evinde ayakkabı kutusu içinde bulunan 4,5 milyon dolara ne demeli? Ya para sayma makineleri? Aslan ifadesinde, paraların Çorum'da yapılacak olan İmam-Hatip Okulu için toplandığını söylüyor. Acemiliğin de bu kadarı. Madem o paralar bağış, nerede bağış makbuzları? Hadi onu da bir kenara bırakalım. Türkiye'nin hemen hemen her yerinde şubesi olan bir bankanın genel müdürü, “bağış” paralarını neden bankasına yatırmıyor? Neden evinde ayakkabı kutusunda saklıyor?

Rıza Zarrab ile Muammer Güler ve oğlu Barış Güler'in telefon görüşmeleri, aralarında ilişkinin boyutlarını gözler önüne seriyor. Zarrab'a “kardeşim” diye hitap eden Barış Güler, babasına telefon görüşmelerinin dinlenip dinlenmediğini soruyor. Zarrab'ın istemediği polis amirlerinin yerlerini değiştirmesi için Bakan Güler'e 20 milyon rüşvet verdiği de soruşturmaya dâhil edilen konular arasında.

Hırsızlık, rüşvet ve yolsuzluk düzeninin görünen pislikleri ortaya saçılmışken, Erdoğan hangi bakanına sahip çıkıp, “rüşvet almadılar, yolsuzluk yapmadılar” diyebilmiştir? Hangi bakan, oğluna sahip çıkıp “yolsuzlukla işi olmaz” diyebilmiştir? İstifa eden bakanlardan hangisi, hakkındaki iddiaları, telefon kayıtlarını, görüşmeleri yalanlayabilmiştir? Hiçbirisi.

Çıkarılacak sonuç açıktır: AKP boylu boyunca batağın içindedir.

Bilal Erdoğan yasaların üzerinde mi?

Tayyip Erdoğan'ın oğlu Bilal de, aynen üç bakanın oğlu gibi soruşturma konusu oldu. Savcı Muammer Akkaş Bilal'i 2 Ocak'a kadar ifade vermeye çağırdı, aksi takdirde zorla alın-

cağı uyarısını yaptı. Ama savcı görevden alındı, Bilal de rahat bırakıldı. Bir suç işlemiş olduğu kuşku doğan insanın peşi bırakılır, üstelik bu konuda halka hiçbir açıklamada bulunulmazsa bunun anlamı nedir? Demek ki Bilal Erdoğan'a yasa işlememektir! AKP hükümeti, hırsızlık, talan ve yolsuzluğa bir de torpil ve ayrıcalığı alenen eklemektedir.

Aslında yaşananlara bu adı vermek mümkün değildir. 17 Aralık'taki birinci dalgadan sonra biri Bilal'i kapsayan, öteki ise İzmir'de gerçekleştirilen iki dalgada birden hükümet ve adamları soruşturmayı yürüten savcılar ve polis müdürlerini görevden almıştır. Buna açık ve seçik biçimde adaleti engelleme adı verilmelidir. Tayyip Erdoğan ve çalışma arkadaşları artık tartışmasız biçimde Yüce Divan'lık olmuşlardır!

Erdoğan-Gülen kavgası nereden çıkıyor?

Fethullah Gülen ile Tayyip Erdoğan arasındaki kavga son dönemde Erdoğan'ın dersaneleri kapatmaya çalışmasıyla alevlendi ve 17 Aralık'taki yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarıyla doruk noktasına ulaştı. Ancak Gülen cemaati ile Erdoğan'ın etrafında toplanan ve AKP'ye hâkim siyasi yapı arasındaki gerilim ve çelişkiler yeni değil.

Ayrı gelenekler

Öncelikle Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Bülent Arınç gibi isimler Erbakan'ın kurduğu Milli Görüş hareketinden geliyor. 1980 sonrasında resmi vaizlik görevinden istifa ederek kendi etrafındaki cemaat örgütlenmesini adım adım güçlendiren Gülen, siyasi olarak hiçbir zaman Milli Görüş'ü desteklemedi. Önce Özal ve ANAP'ı, sonra da Demirel ve Doğruyol Partisi geleneğini destekleyen Gülen Cemaati, 28 Şubat sürecinde de askeri müdahaleden yana bir tutum takındı. 28 Şubat'ın ardından yapılan seçimlerde Ecevit'in DSP'sini destekleyen Gülen, 2002 seçimlerinden sonra ise AKP'nin yanında yer aldı.

Emperyalizm ve Siyonizmle ilişkiler

Recep Tayyip Erdoğan ve Fethullah Gülen'i buluşturan süreç de 28 Şubat oldu. Erdoğan ve Gül Refah Partisi'nin bölünmesinde ve iktidardan uzaklaştırılmasında baş rolü oynadı. Oynadıkları bu rolde ABD emperyalizminin, İsrail Siyonizminin ve Türkiye sermayesinin (Batı emperyalizmi yanlısı ve laik) hâkim kanatlarının desteğini aldı. Gülen cemaati de özellikle SSCB'nin yıkılmasının ardından SSCB'den ayrılan Türki Cumhuriyetlerde açtığı okullar sayesinde emperyalizmle yakın bağlar kurmuştu. ABD'den mali ve siyasi destek alan cemaat okullarının amacı buralarda Batı emperyalizmi ve kapitalist değerler ile uyumlu bir İslami yorumu hâkim kılmaktı. Dolayısıyla, Gülen hareketi siyasi tercihlerinde ABD emperyalizmi ve onun Ortadoğu'daki baş müttefiki İsrail

Siyonizmi ile her zaman uyum gösterdi.

AKP'nin ve Erdoğan'ın emperyalizm yanlılığı ise daha kırılgan bir yapıya sahipti. Zira Gülen siyaseten arka planda duruyordu, oysa her seçimde Siyonizm ve emperyalizmden neredeyse içgüdüsel olarak nefret eden kitlelerden oy alması gereken Erdoğan'dı. 1999'dan bu yana ABD'nin Pensilvanya eyaletinde yaşayan Gülen'in ABD'nin basıncına, Erdoğan'ın ve ekibinin ise halk kitlelerinin duyarlılıklarına daha açık bir konumda olduğu aşikârdır. Bu çelişkiler sonucundadır ki Erdoğan yönetimi, kendisi ABD'nin Irak işgaline tam destek vermekle birlikte, 1 Mart 2003'te mecliste oylanan savaşa destek tezkeresini geçirememiştir. 1 Mart, ABD cenahında Erdoğan ve ekibine karşı oluşan güvensizliğin miladı olmuştur.

Erdoğan ve Gülen'in 2002'den bu yana yürüdükleri ortak yolda yaşadıkları çelişkilerin odağında ABD ve İsrail ile ilişkiler olmuştur. Gazze'ye yardım götüren Mavi Marmara gemisine yapılan Siyonist saldırı karşısında Gülen hareketi AKP'yi eleştiren, yani İsrail'i savunan bir pozisyon almıştır. Arap devriminin ardından ise AKP emperyalizmin çıkarlarını koruyan ama bu esnada kendisine de alan açmaya çalışan bir yeni-Osmanlılık politikası gütmeye başlamıştır. Bu politikanın, Suriye başta olmak üzere ABD ile çeliştiği yerlerde Gülen hareketi yine eleştirilerini yükseltmiştir.

Cemaatçi TUSKON, Erdoğancı MÜSİAD

AKP ve Erdoğan esas desteğini MÜSİAD'ın gövdesini oluşturduğu İslamcı sermayeden alırken, Gülen cemaati yine bir İslamcı sermaye kesimi olan ancak kendini MÜSİAD yerine esas olarak TUSKON'da örgütleyen bir sermaye gücüne dayanmaktadır. Ayrıca cemaat son dönemde AKP ile büyük bir gerilim yaşanmasına neden olan dersane ve özel okul yatırımları ile hem ekonomik güç hem de siyasi etki kazanmaktadır. AKP dersaneleri

kapatmaya çalışarak bir anlamda hançeri cemaatin kalbine saplamaya çalışmış ve bu hamlesi daha sonra 17 Aralık soruşturmalarına dönüşecek hesaplaşmanın fitilini ateşlemiştir. Erdoğan ve Gülen arasındaki kavganın burjuvazi içi mücadeledeki iz düşümünde ise TUSKON'un TUSİAD'la yakınlaşmaya başlaması, cemaatçi patron Boydak'ın Koç'la birlikte Erdoğan'ın hedef tahtasına oturması önemli gelişmeler olarak kaydedilmelidir.

Kürt sorununda ihtilaflar

Erdoğan'ın Kürt sorunundaki politikası da Gülen'le karşı karşıya gelmesine yol açtı. Bu karşı karşıya gelişte derin politik ayrımlar ya da dünya görüşü farklılıkları aramak boşunadır. İki taraf da Kürt hareketinin siyasi ve askeri tasfiyesini amaçlamakta, yine her iki taraf da Kuzey Irak Kürt bölgesindeki zengin enerji yataklarına göz dikmektedir. Cemaat, dersaneleri, okulları, tarikat örgütlenmesiyle Kürt coğrafyasında etkinliğini arttırma peşinde koşarken PKK'nin kolunun kanadının kırılmasını ve kendisine daha geniş bir alan açılmasını istemiştir. Erdoğan'ın buna elbette kökten bir itirazı yoktur. Ancak PKK'nin ve Kürt hareketinin askeri yollarla tasfiyesinin çok güç olduğu her aşamada ortaya çıkmıştır. Savaşın alevlendiği her aşamada Erdoğan ciddi politik maliyetlerle karşı karşıya kalmıştır. Gülen hareketinin, Oslo'da PKK ile başlatılan müzakere sürecine karşı tepki göstermesinin ve sürecin baş aktörlerinden olan MİT'in müsteşarı Hakan Fidan'ı tutuklatmaya girişecek kadar ileri gitmesinin nedeni bu farktır.

Çıkar savaşı

Sonuçta Erdoğan ve Gülen karşı devrim cephesinin gerici güçleridir. Aralarındaki çelişkilerin temelinde esas olarak çıkar çatışması vardır. Fethullah Gülen Batı emperyalizmine ve Siyonizme daha doğrudan bir bağlılık gösterse de Erdoğan'ın da Amerikancı olduğu unutulmamalıdır. Erdoğan ve Gülen'in ABD'ye kendini beğendirme rekabetinde, ilkinin Obama'nın Demokrat partisi ile, ikincisinin ise Cumhuriyetçilerle, özellikle de neoconlarla frekanslarının zaman zaman daha uyumlu olduğu gözlemleniyor.

Tüm bu hikaye Erdoğan ve Gülen arasında ne demokrasi, ne temel haklar, ne yolsuzluk ve rüşvet ne de anti-emperyalizm konusunda bir kavga olduğunu, kopan fırtınanın, bir ucu emperyalist güçlere ulaşan bir çıkar ve pay kapma savaşı olduğunu gösteriyor.

Dilek Pir

#RehavettenÇıkSendika!

“Kıdem tazminatı konusunda taraflar cesur bir adım atamadı. Bu nedenle başka bahara kaldı.” Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in 2 Ocak'ta sarf ettiği bu sözler sendikal hareket içinde büyük bir coşku yarattı. Özellikle DİSK, bir süre boyunca çeşitli illerde #Direnişçi başlığı ile düzenlendiği eylemler nedeniyle bu sonucu sadece kendi hanesine yazma eğilimi gösteriyor. (3 Ocak 2014 tarihi ve “Kıdem tazminatı hakkı için mücadele eden #Direnişçi kazandı” başlıklı DİSK açıklaması) Kararın kamuoyuna duyurulmasına dair memnuniyetini dile getirip, hükümet kıdem tazminatına ilişkin saldırıyı sanki tümüyle gündemden kaldırmış, bu konuda nihai bir zafer elde edilmiş gibi davranıyor. Bugün bunların üzerinde durmak önemsiz gibi görünebilir ama işçi sınıfının önümüzdeki mücadeleleri açısından önemli ve gereklidir. Neden?

Doğrudur, DİSK, #Direnişçi adıyla gerçekleştirdiği yürüyüş ve eylemlerle bir süre boyunca sendikal cephede öne çıkmıştır. Hakkını teslim etmek gerekir. Ama bunun nedeni DİSK'in çok güçlü ve etkili bir mücadele örgütlenmiş olması değil, diğer sendika ve konfederasyonların homurdanmanın ötesine geçmemiş olmasıdır. Başta kıdem tazminatı olmak üzere mevcut haklara yönelik bir saldırı sözkonusu olduğunda, mesai çıkışında, öğle molalarında yapılacak yürüyüşlerin yeterli olacağını söylemek işçileri yanıltmak, rehavete sürüklemek olur.

Bu alçakgönüllü mücadele ile hükümetin kıdem tazminatı konusunda bir kez daha duraklaması arasında bir ilişki kurmak fazla iyimserlik olur. Hükümet şu anda vahim bir krizin içindedir. Çok fazla cephede savaşmak istememesi bu konuda belirleyici olmuştur. Böyle bir kriz içinde hükümet açısından en korkutucu şey toplumsal mücadelelerin yükselmesidir. Bir kenarda duran ve yeniden yükselmesinden korktuğu halk isyanına işçi sınıfının katılmasını tetikleyecek bir adım atmakta elbette çekincektir.

Ayrıca, kıdem mücadelesini kazandık, önümüzdeki maçlara bakalım havasına girmek için hiçbir neden yok. Çünkü aynı Faruk Çelik bakın ta 18 Ağustos 2012'de ne demiş: “Artık fon düzenlemesi gündemimizde yok. Konu sosyal taraflar tarafından konuşulmadığı halde farklı değerlendirmeler yapıldı. Kamuoyunda farklı değerlendirmeler oldu da. Biz de gündemimizden çıkardık.” Gündemden çıkardık dedikten sonra bile ısıtıp ısıtıp tekrar getirdiler, bu sefer olur mu acaba diye denemeler yaptılar. Şimdi ise sadece başka bahara kaldı diyorlar. Yani fırsatını bulduklarında yine gündeme getirecekler, yeni bir deneme yapacaklar.

Çünkü kıdem tazminatının gasp edilmesi, özellikle ekonomik krizle birlikte düşünüldüğünde patronlar açısından sınıf mücadelesinde stratejik bir hedef haline gelmiş durumda. Krizde istedikleri kadar işçiyi kapının önüne koyabilmelerinin önündeki son engeli de kaldırmak, krizden en az yara alarak çıkabilmek için, er ya da geç işçi sınıfının bu hakkını söktüp almak isteyeceklerdir. Dolayısıyla bugün saldırı geri çekilmiş gibi görünse bile kıdem tazminatının dokunulmaz bir hak olduğunu işçi sınıfının gündeminde sürekli tutmak gerekir.

Kısacası, DİSK iyi ki kıdem konusunda ilk eylem ısınmalarını yaptı. Ama bunları sadece ilk kılıç şakırdatmaları olarak görmek gerekir. Esas savaş hâlâ önümüzdedir. Bu savaşı kazanmak için ise öteki konfederasyonları harekete geçirmemiz gerekiyor. Türk-İş'in bütün sendikalarında sınıf mücadelecilerle eğilimlere burada büyük görev düşüyor.

Hükümet bir yandan da başka alanlarda işçi sınıfı aleyhine değişiklikler yapmak üzere çalışmalarına hız kesmeden devam ediyor. Şu an için en fazla gündemde olan başlıklardan birisi de özel istihdam bürolarını kiralık işçi bürolarına dönüştürecek yasal değişiklik. İşkur rakamlarına göre şu anda Türkiye'de faaliyet gösteren 351 özel istihdam bürosu var. Ancak bu bürolar sadece aracılık hizmeti verebiliyor. Meclis gündemine getirilecek düzenleme ise bu bürolara geçici iş ilişkisi kurma, yani işçi kiralama yetkisi verecek. En fazla 6 ay süre ile çalıştırılabilecek olan geçici işçilerin sayısı, işyerlerinde çalıştırılan toplam işçi sayısının beşte birini geçemeyecek. Geçici işçilere emsal maaşlar verilecek. Bir işyerindeki çalışmanın dokunulmaz bir hak istihdam bürosunun göstereceği başka bir yerde çalışmak üzere gönderilebilecek.

İşçilerin sürekli farklı işyerlerinde ve kısa sürelerle çalıştırılmalarının anlamı, sendikalaşmanın önüne yazılı olmayan yeni barajlar çıkarılması, engeller dikilmesidir. Kiralık işçiler için yıllık izin, doğum izni gibi ücretli izin haklarının tümüyle gasp edilmesidir. En fazla 6 ay süre ile çalıştırılacakları için kıdem ve ihbar tazminatı haklarına el konulmasıdır. Üstelik bu kadar esnek, güvencesiz ve ucuz işgücünün adım adım yaygınlaşması ve mesela işyerlerindeki işçilerin beşte birine ulaşması kıdem fona devredilmesine gerek kalmadan işçi sınıfının çok ciddi bir bölümü için kıdem hakkının gasp edilmesi anlamına gelecektir.

Hal böyleyken sendikaların rehavet havasından bir an önce çıkıp toparlanması gerek. İşçi sınıfı tabandan basınla sendikalarını zorlamalı, bu saldırılara karşı bir seferberliği başlatmaya çalışmalıdır.

Devlet krizine seçim çözüm olmaz!

Türkiye solu, Gezi ile başlayan halk isyanı karşısında gösterdiği bir özelliğini, günümüzde doğan kriz karşısında katmerli biçimde sergiliyor. En büyük siyasi krizlere çözüm olarak seçimleri göstermek! Sosyalizmin tarihinde devrimci akımlarca "parlamentarizm" adı verilerek mahkûm edilmiş olan yaklaşımın ta kendisi! Bu yaklaşımı bir an önce terk etmek gerekiyor.

Devlet krizi

Her şeyden önce bugün Türkiye'de yaşanan siyasi krizin son derecede derin olduğunu saptayarak başlayalım. Bir kere şu anda Tayyip Erdoğan'lı AKP, hem politikada hem de ekonomide istikrarı sağlayabilecek ve hâkim sınıfların çıkarlarını güvence altına alabilecek bir güç olmaktan çıkmıştır. Buna karşılık, ufukta ona alternatif olabilecek herhangi bir güç de görünmemektedir. CHP, cemaat, MHP, TSK, başka hiçbir güç, ne tek tek ne de birlikte düzene huzur ve sükûn vaat edebilir. Bu çok derin ve sonu ufukta görülemeyen bir siyasi kriz demektir. İkincisi, siyasi krizin dünya, Avrupa ve Türkiye ekonomilerinin nesnel durumu göz önüne alındığında, aniden bir ekonomik krizle sonuçlanması muhtemeldir. Borsanın

ve dövizin seyri bu tehlikeye sürekli işaret ediyor.

Ne var ki, bütün bunların ötesinde bugün Türkiye bir devlet krizi yaşıyor. Hükümet ile yargının (HSYK) ve emniyetin (yüzlerce emniyet müdürü) bir bölümü kavgalı. Hükümet, yolsuzluk soruşturması başlatan bütün emniyet görevlilerini görevden alıyor, savcılar da engelliyor. Türkiye'de hukuk askıya alınmış durumda! Yargı kendi içinde çatlamış bulunuyor: Adalet Bakanı HSYK ile, o İstanbul Başsavcısı ile, o bazı savcılarla kavgalı. En üst düzeyde dört savcı ve bir emniyet müdürü hakkında HSYK soruşturma başlattı. TSK adım adım başını yeniden kaldırıyor, içeriği açıklanmamış olan MGK toplantısından bu yana yaklaşık iki hafta içinde üç tane açıklama yaptı. Meclis Başkanı 138. madde (yani yargı bağımsızlığı) ölmüştür diyor. Başbakan "paralel devlet"ten söz ediyor. Başbakan baş danışmanı "milli orduya kumpas"tan söz ediyor. Meclis Anayasa Komisyonu Başkanı "fişlenmiş iki bin kişi"yi tehdit ediyor. Meclis Başkanı "lafına dikkat etsin, başka bir bakan arkadaşımız böyle fişleme yok dedi" diyor. Başbakan Yardımcısı ve hükümet sözcüsü, hem Başbakan baş danışmanını, hem de Anayasa Komisyonu başkanını "çıt çıt" diye azarlıyor, "utanın" diyor.

Devletin çivisi çıkmıştır. Üstelik, herhangi bir başkaldırı olduğu takdirde bu başkaldırıcı bastırılmak için kullanılması gereken güçler de zayıflatılmıştır. Burjuvazinin iç savaşının ilk aşamasında ordu hallaç pamuğu gibi atılmıştı. Şimdi polis aynı muameleye tâbi tutuluyor.

Seçim takıntısı

Bu gerçekleri yadsımak biraz zor. Solun en azından bazı bileşenleri, krizin derinliğini vurgulamaktan zaten kaçınmıyor. Hatta "sistem krizde" diyenler, halk demokrasisi programlarını ileri sürenler var. Ama ne tuhaftır, bu kriz tahlilleri ve halk demokrasisi önerilerinden solun **pratikte** çıkarabildiği tek sonuç, 30 Mart yerel seçimlerinde

AKP'yi yenilgiye uğratmak gerektiği! Eskiden sol devrimi hiç olmazsa söylem düzeyinde ciddiye alırdı. Şimdi söylem de geride bırakılmış! Kimse devrim ve sokakla ilgilenmiyor. Varsa yoksa seçim sandığı!

Buradan tabii birçok sonuç türüyor. Birincisi, kafayı AKP'yi sokakta değil sandıkta yenilgiye uğratmaya takarsanız, sandıkta hangi yolun başarılı olacağını düşünmek zorundasınız. Sosyalist solun önemli bileşenlerinin CHP'nin çevresinde pervane olması bu durumda kolayca anlaşılır. Bu ise bir gericilikten kurtulmak için başka bir gericiliğe destek vermek demektir. (Bkz. bu sayımızda "Gül suyuna batırılmış muhalefet" başlıklı yazı.)

Ayrıca, ortada çok açık bir şey var: Tayyip Erdoğan'ın zor tuttuğunu söylediği yüzde 50 siyasi bakımdan pasif, ideolojik bakımdan uyuşturulmuş bir kitledir. Durgun bir ortamda seçime gidildiği takdirde, bu kitlenin önemli bir bölümünün Erdoğan'a oy vermeye devam etmesi mümkündür. Yani sandık strateji düzeyine yükseltildiğinde başarısızlık bir olasılıktır. Politikada zamanlama belirleyicidir. Tayyip Erdoğan şimdi zayıftır. Rakibiniz zayıfken ona kredi açar gibi 30 Mart'a randevu vermek politikanın abecesine aykırıdır. "Git gücünü konsolide et, öyle gel" demektir!

Nihayet, 30 Mart'a kadar Türkiye'de ne olacağı bile bilinmiyor. Yerel seçim olur mu, erken genel seçim mi ilan edilir, olağanüstü bir rejim girişimi mi olur, bunlar hiç belli değildir. İnsan bu kadar büyük bir kriz tespitinden sonra haydi üç ay sonrası için seçime hazırlanalım der mi?

Gezi isyanı cephesi

Bu ülke daha altı ay önce bir halk isyanı yaşamasa idi, bu ruh durumunu anlamak biraz daha kolay olurdu. Ama bugün yaşanan büyük krizin arka planında zaten Gezi ile başlayan halk isyanı var. İktidar blokunun dağılması doğrudan doğruya bunun ürünü. Öyleyse, yapılacak şey açıktır. Sosyalist sol güçlerini birleştirmeli, forumlara yeniden

hayat üflemeli, kitleleri bağımsız bir platform zemininde harekete geçirmeli, forum hareketini işçi sınıfına doğru seferber etmeli, iki tarafı ortak bir mücadelede buluşturmalı, Kürt hareketi ile diyaloga girişerek Erdoğan'la yürümenin Kürt hareketi için ne mümkün ne de hayırlı olduğunun artık ortaya çıkmış olduğuna hevalerimizi ikna etmeli, kısacası ülkenin kaderini halk isyanını oluşturan güçlerin ele almasının yolunu döşemeli ve cepheyi genişletmelidir.

Buna "mümkün değil" diyenler hem halk isyanının anlamını kavrayamamışlardır, hem de yarın hâkim sınıfların bağrından gelecek her tür gerici çözüme razı oluyorlar demektir. Biz ise işçi sınıfının ve ezilenlerin zaferle çıkabileceği bir yolun denenmesinin mümkün ve gerekli olduğuna inanıyoruz.

Tayyip Erdoğan neden uçurumun eşiğine geldi?

Marmaray, hızlı tren, üçüncü köprü, üçüncü havalimanı! Türkiye Ortadoğu'da yükselen güç, hâkimiyetten kurtuluyor. Çekemediler. İşte size Tayyip Erdoğan'ın kendisine karşı bir komplo kurulmuş olduğunu kanıtlamak için halka her gün uydurduğu hikâyenin özeti. Gerçek bundan çok farklı. ABD gerçekten de özellikle Türkiye'deki büyükelçisi Francis Ricciardone'yi görevlendirerek Tayyip Erdoğan'a karşı oluşturulacak bir alternatifte yeşil ışık yaktı. Biz buna "Amerikancı iktidara karşı Amerikan muhalefeti" teşhisini koyduk. Ama nedenleri üçüncü köprü veya üçüncü havalimanı falan değil. Türkiye'nin Ortadoğu'da yükselmesi falan hiç değil.

ABD için Türkiye çok önemli bir müttefik. İran'a karşı, El Kaide türü İslamcılığa karşı, Rusya'ya karşı, Arap devrimine karşı. Bu yüzden, ABD Türkiye'nin güçlenmesini ister. İstemeseydi, AB'yi devamlı "Türkiye'yi üye yap" diye sıkıştırır mıydı? İstanbul'u çokuluslu şirketlerinin merkezi yapan ABD finans kapitali değil mi? İstanbul'u bütün bölgenin finans merkezi yapma projesi çerçevesinde daha yeni Borsa İstanbul'a ortak olan New York'un Nasdaq borsası değil mi? Bölgenin finans merkezinde ulaşımın rahatlaması (bir an köprü,

havalimanı vb. üzerine tartışmayı unutalım) ABD sermayesinin çıkarına değil mi?

Güya Türkiye Ortadoğu'da ABD'yi rahatsız edecek bir güç olmaya doğru gidiyor. Tam tersine! Ahmet Davutoğlu'nun dış politikası tarihin en başarısız dış politikası olarak, özellikle Mısır ve Suriye politikaları dolayısıyla, Türkiye'yi bütünüyle yalnızlaştırmıştır. İsrail'le ve Suudi Arabistan'la, Şiiilerle ve Sünnilerle aynı anda kavgalı olmak az beceri değil! Durum o kadar kötüdür ki, Tayyip Erdoğan Tunus'un Bin Ali'si gibi kaçmaya karar verse, bir tek Katar'a kaçabilecek! ABD bundan mı korkacak!

Kimi Çin füzelerinin ya da Suriye ve Irak'a karşı yürütülen politikaların ABD'yi rahatsız ettiğini düşünebilir. Ama ABD-Türkiye ilişkileri Tayyip Erdoğan'ın başbakan olduğu 2003'ten bu yana çok daha kötü günlerden geçti. 2003-2007 arasında ilişkiler Irak ve Kürdistan bölgesi dolayısıyla zehirlenmişti. 2008-2009 iyi geçti, ama 2010-2011 "eksen kayması" tartışmasıyla yine zor yıllardı. Ama ABD hiçbirinde bugünkü gibi bir alternatif arayışına girmedir.

Hizmete uygun değil

Hayır, ABD Tayyip Erdoğan'dan

korkmuyor, onu yetersiz buluyor. Onun içeride ve dışarıda istikrar vaat edemeyen bir lider haline gelmiş olduğunu görüyor ve dolayısıyla derhal olmasa da bir süre sonra onun yerini alabilecek bir alternatif iktidar formülünün oluşturulmasına katkıda bulunuyor. Peki, 11 yıldır Türkiye'yi rakipsiz yönetmiş olan Tayyip Erdoğan neden artık istikrar vaat edemiyor?

Çünkü Gezi olayları ile başlayan **halk isyanı** Tayyip Erdoğan'ın prestijini yerle bir etti de, onun için! Halk isyanı, Erdoğan'ın gerçek yüzünü ortaya çıkardı. AKP hükümetine sıkı sıkıya yapışmış bir sert çekirdek dışında, Erdoğan'ın halk kitleleri nezdindeki prestijini sarstı. İktidar blokunun parçası olan müttefikleri ile arasını açtı. En pespayeleri dışında, liberaller artık Erdoğan'ı savunamaz oldular. TÜSİAD'ın Erdoğan'a adım adım yaklaşmakta olan unsurları frene bastılar. Cemaate yakın sermaye grupları, Boydak örneğinde çarpıcı biçimde görüldüğü gibi Erdoğan'a muhalefet etmeye başladılar.

Cemaatin dahi AKP hükümetinden kopmasını Gezi sonrası halk isyanı açıklar. Şayet Erdoğan'ın ima ettiği gibi ABD ve İsrail Türkiye'nin yükselişini çekemiyor idiyse, o zaman esas tepki zamanı 2010 idi.

"Eksen kayması" tartışması doruğuna çıkmıştı. Mavi Marmara dolayısıyla Türkiye ile İsrail'in arası çok kötüydü. Fethullah Gülen bu olayda İsrail'i desteklemişti. O andan itibaren AKP ile cemaat arasında ipler kopabilirdi. Neden kopmadı? Çünkü Erdoğan, liderliği tartışılmaz bir şahsiyetti. Bugün durum değişmiştir ve bunun nedeni halk isyanıdır.

İstikrar değil istikrarsızlık faktörü

Tayyip Erdoğan'ın emperyalist ve yerli hâkim sınıflar açısından en önemli yönü, sarsıntılar içinde bir Ortadoğu ve Avrasya bölgesinde Türkiye'ye ekonomik ve politik istikrar getirmiş olması idi. Yabancı sermaye bu yüzden Türkiye'ye akıyordu. ABD bu yüzden AKP'nin İslamcılığının yarattığı çelişkileri sineye çekiyordu. Halk isyanından sonra bu tersine dönmüştür. **Tayyip Erdoğan artık istikrar üreten değil, istikrarsızlık üreten bir faktördür.** Ne Türkiye ekonomisi teslim edilebilir ona ne Türkiye politikası ne de Ortadoğu ve Avrasya'da emperyalist statükonun korunması ve geliştirilmesi görevi. İşte Tayyip Erdoğan'ı uçurumun kenarına getiren budur.

Sungur Savran**“Post-modern” arsızlığından
“dost-modern” yüzsüzlüğüne**

Türkiye'nin hâkim sınıf temsilcilerinin ortak özelliği, utanma duygusuna sahip olmamak. Askeri darbe düzenleyicisinden İslamcı politikacısına, hepsi hakikatler ortaya çıktığında, hatta hakikatleri inkâr ettikleri sırada dahi, sanki toplumun yüzüne bakıp, “tamam canım, hepimiz biliyoruz, benim dün inkâr ettiğim, hatta şimdi bile inkâr etmekte olduğum şeyin doğru olduğunu, ama olur böyle şeyler” diyorlar, yüzlerinde çirkin bir sırıtma.

Bir örnek 1997'de yaşanan, Refahiyol hükümetinin devrilmesine ve Necmettin Erbakan'ın siyasi hayatının sona ermesine yol açan askeri müdahale. O hükümete ve Erbakan'a bütünüyle karşı olmasına rağmen işçi sınıfının ve ezilenlerin askeri müdahaleden göreceği zararın çok daha büyük olacağını bildiği için devrimci Marksist hareket bu müdahaleye daha ilk günden karşı çıkmıştı. Buna karşılık, “laik” diye anılan cenahın ezici çoğunluğu, bu arada solun nice kesimi, müdahaleyi destekledi. Ama nasıl? Hem askerlerin her istediği adımı atarak, hem de bunun bir askeri müdahale olduğunu yadsıyarak! En sonunda da döndüler ve bir avuç dürüst odağa hitaben bunun “post-modern” bir darbe olduğunu söylediler.

28 Şubat kurmay aklıyla düzenlenmiş ustalıklı bir askeri müdahale idi, ama “post-modern” denecek hiçbir yanı yoktu. Bu nitelime öyle bilimsel falan da değildi. Doğrudan doğruya yüzsüzlüktü. Kusuru inkâr edilemez biçimde yüzüne vurulunca suratında arsız bir gülüşle konuyu zekâ yoksunu bir mizah ile geçiştirmeye çalışan birinin davranışı idi tam tamına. Aman, siz siz olun, 28 Şubat için bu nitelimeyi kullanmayın!

Şimdi de Tayyip Erdoğan sosyal medyada yapılmış bir kelime oyununun üzerine atlayıp hem yaşanmakta olan kriz konusunda kendi darbe iddiasını doğrulamaya çalışıyor, hem de hakkında hep suskun kaldığı büyük suçunu itiraf ediyor. Bu “dost-modern” bir darbe imiş! Aynı anda hem inkâr, hem itiraf. Görelim.

17 Aralık'tan beri Erdoğan'ın söylediği şu: Bir “paralel devlet” kurulmuş, bu devlet

“milli irade”ye karşı “darbe” yapıyormuş. Beyefendi, bir an dediğimizin doğru olduğunu kabul edelim. Bu “paralel devlet”i kim kurdu? Emniyete cemaatçileri kim yerleştirdi? Yargıyı 2010 referandumunu ile cemaatçilerin eline kim teslim etti? Daha yeni “ne istediler de vermedik?” diyen siz değil misiniz? Demek ki, ya bir “paralel devlet” kurulmasından suçlusunuz, bas-bayağı kanun dışına çıkmışsınız! “Paralel devlet” kurmak suçtur, kurduktan sonra her haltı yer! Ya da burnunuzun dibinde kurulmakta olan “paralel devlet”i görebilecek kadar bir ferasetten bile yoksunmuşsunuz! Her durumda, bugün acemi büyücü çırağı durumuna düştünüz! “Usta” ha! Çırak, çırak, hem de en acemisinden!

Şimdi güya bu “paralel devlet”in yapmaya çalıştığı darbeye “dost-modern” diyerek kendi kusurunuzu kabul ediyorsunuz, ama yine şakayla. Öyle ya, size dostmuş daha önce, değil mi? Bu itiraf değil de nedir?

Gelelim “darbe” safatasına. Bu kolaycılığın esas sorumlusu, beğenmedikleri kadroların her önemli girişimine “sivil darbe” diyen ulusalcı tayfasıdır. Önce Özal'a, sonra Erdoğan'a. “Darbe” kavramı özgül bilimsel anlamını yitirdi Türkiye'de. Darbe bir rejimin hukuki çerçevesini aşarak iktidara silah gücüyle el koymaktır. En çok ordu yapabilir, çünkü elinde silahı vardır. Ama bazen seçilerek göreve gelenler de

yapabilir. Hatta Peru'nun 1990'lı yıllardaki başkanı Fujimori'nin “auto-golpe”, yani kendi kendine darbe yaptığı söylenmiştir. Yaptığı kendini sınırlayan öteki kurumların yarattığı tahditleri ortadan kaldırmaktı. Yani darbe iktidarı ele almayı gerektirir. Bu bakımdan 28 Şubat dahi darbe değildir. Aynen 12 Mart'ın da olmadığı gibi. Bunlar hükümet deviren askeri müdahalelerdir. Nerede, imamın polisinden Erdoğan'a yaptığına darbe diyeceğiz!

Evet, AKP döneminde askerin gücü gerilerken polisin gücü yükselmiştir. Ama silah gücü bakımından iki kurum karşılaştırılmaz. Polisin orduyu yanına almaksızın darbe yapması olanaklı değildir.

Zaten yolsuzlukların özel bir kasıtlı da olsa ortaya çıkartılması da darbe olarak nitelenemez. Tarihte skandaller dolayısıyla düşmüş çook bakan ve başbakan var! Bunların her birine darbe diyeceksek yandık. “Milli irade” dediğiniz şey, yolsuzluk hakkı vermez. Yolsuzluğu yapana müdahale için de sandık beklenmez!

Ne diyorduk? Utanma duygusu diye başlamıştık. Gidin, efendim, gidin! Yüzünüzü gözünüze buluşturdu, gidin! Hepiniz gidin! İşçi sınıfına ve halka bırakın bu ülkeyi yönetmeyi!

Gül suyuna batırılmış muhalefet

AKP iktidara gelirken söylenmedik şey bırakmayan “ulusalcı” sözde anti-emperyalistler, CHP, herkesin gözü önünde ABD tarafından iktidara hazırlanırken ağızlarını açmıyorlar! Şimdi AKP'nin alternatifi olarak CHP'yi gösterenler günü gelince nasıl da Amerikancılık yapabileceklerini böylece ortaya koyuyorlar. Gerçek ve öncülü İşçi Mücadelesi 11 yıldır AKP'nin ABD'nin Türkiye'deki tek projesi olduğu iddiası ile ısrarla mücadele ettiyse, bunun nedeni, her zaman söylediğimiz gibi, AKP'nin Amerikancı olmaması değil. Bunun nedeni AKP'nin burjuva karşıtlarının neredeyse daha da Amerikancı olması! İşte bu yüzden, şimdi ayan beyan ortaya çıkan gerçeğe “Amerikancı iktidara karşı Amerikan muhalefeti” diyoruz.

Teknik direktör Ricciardone

ABD'nin büyükelçisi Francis Ricciardone son aylarda Kılıçdaroğlu ile iki defa baş başa görüşme yaptı. Bu görüşmelerden sonra neler oldu neler! “Amerikan muhalefeti”ni Ricciardone kendi elleriyle hazırlıyor. Hazret teknik direktör, bütün taktikleri o veriyor. Sanılabilir ki Kılıçdaroğlu da takım kaptanı. Orası karışık. Çünkü takımında daha ne “uluslararası” yıldızlar var.

Kılıçdaroğlu'nun vazgeçmiş olduğu ABD ziyaretinin önünü Ricciardone açtı. Orada Kılıçdaroğlu sadece ABD yetkilileriyle koklaşmadı, aynı zamanda Pensilvanya eyaletinden gelen bir heyetle görüştü. Böylece takım kaptanlığına yaşını almış, deneyimli bir başka şahsiyetin, Fethullah Gülen'in de aday olduğu ortaya çıktı. Öte yandan, Ricciardone ile ilk baş başa görüşmesinden sadece bir hafta sonra Kılıçdaroğlu, İstanbul için Sarıgül'de kesin karar kıldığını açıkladı. Sarıgül'ün gözünün İstanbul büyükşehir belediyesinde değil başbakanlıkta olduğunu hâlâ bilmeyen varsa, beyefendinin *Taraf* gazetesinde (6 Ocak 2014) yayımlanan demecini okusun. Baykal'a karşı yarıştığı CHP Kongresi'nde sert dil kullandığı için “başbakanlığı kaçırdığı”ni belirtiyor.

Kılıçdaroğlu ayrıca CHP'yi “sağa açma” yolunda kararlı adımlar atıyor. Ankara'da eski MHP adayı Mansur Yavaş'ın yanı sıra birçok il ve ilçe belediyesinde eski MHP'li, DYP'li, hatta AKP'li adaylar var (bkz. bu sayfadaki kutu).

Gül cumhurbaşkanı, Sarıgül başbakan, Türkiye kurtuluyor!

Bu ittifaka daha kimlerin katılacağı epeyce belirsiz. Ama ittifakın kısa dönemde

AKP'yi de mutlaka bölmek isteyeceği açık. Burada zayıf halka elbette Çankaya'da mutlu mesut yaşayan ve oradan ayrılmak istemediğini her haliyle belli eden Abdullah Gül. Cemaate yakın duran milletvekilleri, ortayolcu Bülent Arınç, geleneksel merkez sağdan gelenlerin en önemli ismi Cemil Çiçek ve benzerleri de önemli, ama kimse cumhurbaşkanı adayı Gül kadar Erdoğan'ı hırpalayamaz.

Amerikan muhalefetine bazı ilginç güçler de destek verebilir. En son Milli Görüş'ün tarihi liderlerinden Şevket Kazan demec vererek cumhurbaşkanlığını Abdullah Gül'ün kazanacağı kehanetini yaptı.

**Ölümlerle korkutup
sıtmaya razı etmek**

Önce halk isyanında, ardından Türkiye'nin bugün yaşadığı derin siyasi kriz içinde Tayyip Erdoğan'dan kurtulmak gerektiğini öğrenmiş olan milyonlara önerilen çözüm 30 Mart yerel seçimlerinde CHP adaylarına oy vermek oluyor. Mesela işçi sınıfı, Koç'ların, Eczacıbaşı'ların yol arkadaşı Sarıgül'e veya daha genel olarak bütün belediyelerinde işçiyi taşeronlukla sefil eden CHP'ye oy vermeye çağırılıyor. Mesela Alevilere, faşist veya AKP kökenli adaylara oy ver denmiş oluyor. Yarın “siyasi taktik” adına cumhurbaşkanlığı seçiminde AKP'li Abdullah Gül'e oy istenecek muhtemelen. Mesela Türkiye'nin ABD emperyalizmine boyun eğmesine karşı olan sayısız insana Ricciardone'nin bir araya getirdiği bu ittifaka oy vermesi öneriliyor.

Hayır, kurtuluş CHP'de ve Amerikan muhalefetine değildir, halk isyanının yolundadır. Bugün Tayyip Erdoğan'a karşı sokakta ve her yerde mücadele etmekte ve onu 30 Mart'tan önce düşürmektedir. Yarın hangi seçim olursa olsun “İsyan Cephesi”ni örgütleyerek onun adaylarına oy vermektedir.

CHP'nin sağı sarımsak, solu yok!

CHP'nin, Ankara'da eski MHP adayı Mansur Yavaş'ı aday göstermesi çok konuşuluyor ama başka neler var neler! Üstelik daha bütün belediye başkanları adayları açıklanmış da değil. Kim bilir daha neler göreceğiz! İşte çok önemli belediyelerden bazı numunelik isimler:

Ankara: geçen dönem MHP'den aday olmuş Mansur Yavaş

Adana: geçen dönem MHP adayı olarak seçilmiş, yolsuzluklar şahı Aytac Durak

Hatay, İskenderun: halen AKP'li belediye başkanı olan Lütfü Savaş

Hatay, Antakya: MHP kökenli aday

Bursa: DYP kökenli İnşaat Mühendisleri Odası Başkanı Necati Şahin

Kayseri: eski DYP milletvekili Osman Çılsal

Bahçesir: eski DYP milletvekili, Ziraat Odası Başkanı Sami Sözat

Ayvalık: Ticaret Odası Başkanı, CHP'ye henüz iki ay önce üye olmuş olan Rahmi Gençer

AKP-Ergenekon ittifakına doğru!

17 Aralık'ta yolsuzluk soruşturmalarıyla başlayan krizin gelişmesi iki döneme ayrılıyor. İlk dönem 17 Aralık'tan Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısının yapıldığı 26 Aralık'a kadar sürdü. Bu aşamada AKP hükümeti can havliyle cemaatin kendi yolsuzluklarını teşhir çabasını bertaraf etmeye, bu teşhiri yapan ve yapmaya aday olan yargı ve emniyet kadrolarını tasfiyeye girişti. Bunda bir ölçüde de başarı kazandı. 17 Aralık'tan sonra iki dalga soruşturma girişimi daha oldu, ama bunlar hiçbir şekilde ilki gibi başarıya ulaşamadı. Ama bu başarının geçici olduğunu hükümet de biliyor. Tayyip Erdoğan ve AKP, sadece nefes alma olanağını kazandı.

26 Aralık MGK toplantısından itibaren ise, yeni ittifakların kurulması çabası başladı. 11 yıldır kurmuş olduğu iktidar blokunda ortağı olan en güçlü aktörü, yani cemaati yitiren AKP, kendisine destek olacak yeni güçler bulmak zorunda idi. Bunu TSK, kontrgerilla kadroları ve ulusalcı politik-ideolojik akımda bulunduğu anlaşılıyor.

MGK'da ne konuşulduğu bilinmiyor, çünkü koskoca devlet organı halka yalan söyledi. Toplantı sonrasında yapılan açıklamaya göre, Türkiye derin bir krizle sarsılırken bu önemli kuruluş sadece dış güvenlik sorunlarını tartışmakla yetindi! Oysa daha sonra sızan bilgiler, tam tersine kurul toplantısının bu meseleleri, özel olarak da AKP milletvekili ve Erdoğan'ın baş danışmanı Yalçın Akdoğan'ın "milli orduya kumpas" açıklamasını ayrıntısıyla konuştuğunu ortaya koydu.

Bu toplantıdan sonra, yıllardır suskun olan Genelkurmay ardı ardına üç bildiri yayınladı ve Ergenekon ve Balyoz davalarında yargılananlara, yani esas olarak darbecilere ve kontrgerillacılara sahip çıktı. Roboski katili Genelkurmay Başkanı Necdet Özel'in kendisinin burada ne ölçüde inisiyatif aldığı, ne ölçüde alt kademelerden gelen basınç altında bu girişimlerde bulunduğu önemli ama şimdilik bilinmiyor.

Yılana sarılan denize düşmüş demektir!

Bu ortam, Türkiye Barolar Birliği (TBB) başkanı olan, ama ulusalcı kanadın desteğiyle CHP'nin başına geçmek istediği bilinen Metin Feyzioğlu'nu harekete geçirdi. TBB başkanı darbecileri ve kontrgerillacıları hapisten çıkartacak bir hukuk planı görünümü altında Tayyip Erdoğan'a cemaate karşı ittifak öneriyordu. Hem darbeciler ve kontrgerillacılar hem ulusalcı hareket bu önerinin üzerine atladı. Böylece, yıllarca Tayyip Erdoğan'ı emperyalizmin oyuncuğu, Türk devletini yıkma ve laikliği ortadan kaldırma göreviyle memur edilmiş bir kukla olarak gösterenler, tam Erdoğan'ın iktidarda düşmesi ihtimalinin doğduğu bir

anda ona koltuk değneği olacak kadar alçalmış oldular.

Bu manevra ve ittifaktan, değişik aktörlerin beklemedikleri elbette farklı. Erdoğan tabii yeni müttefikler kazanmaktan memnun. "Ben Başbuğ'u zaten savunmuştum" gibi gerekçeler ileri sürerek, vaktiyle dava ilk açıldığında kendisinin Ergenekon davasının "savcısı" olduğunu söylediğini halka unutturmaya çalışıyor! **Erdoğan'ın düşmenin eşliğinde olduğunun ve kendisinin de bunun farkında olduğunun en açık kanıtı, 11 yıllık bir mücadeleden sonra kısıvrak tutsak ettiği darbecileri ve Ergenekoncuları serbest bırakarak onlara itibarlarını iade etme riskini almaya hazır olmasıdır.** Eğer kendisi için risk olmasalar neden bu kadar saldırdı? Yok, eğer bunların Erdoğan için risk olduğu doğru ise şimdi neden serbest bırakmaya gönüllü? Krizin solcuların görmemekte ısrar ettiği derinliği, burada bütün haşmetiyle ortaya çıkıyor!

Feyzioğlu, hem bütün ulusalcı akımın ve geniş destekçi kitlesinin gözünde bir kahraman haline geliyor, hem bu girişim kendisini ulusal çapta bir şahsiyet ve başbakanın muhatabı haline getirdiği için politikaya girme ve CHP genel başkanlığı için büyük bir atak yapmış oluyor.

Darbeciler ve kontrgerillacılar hapisten çıkmanın ötesinde, düşükleri çukurdan kurtulup yeniden harekete geçebileceklerini umut ediyorlar. İşçi Partisi gibi odaklar da hem önderlerini içeriden kurtarmak hem de bu sayede kazanacakları itibar ve hele CHP'nin başına Feyzioğlu gelirse "milli hükümet" stratejilerinin daha gerçekçi hale gelmesi dolayısıyla büyük bir atak yapabileceklerini hesaplıyorlar.

Ama bu arada Tayyip Erdoğan'ı uçurumun kenarından kurtararak Türkiye'nin başına bir süre daha bela ediyorlarmış, ne beis! 11 yıldır yerden yere vurdukları bir politikacıya destek veriyorlarmış, ne beis!

Düzeni tahkim!

Bu kadar alçalıyorlar çünkü hepsinin ortak bir amacı var: içinden geçmekte olduğumuz kriz öyle bir kriz ki düzenin kendisini tehlikeye sokuyor; işte onlar bu tehlikeyi engellemek istiyorlar! Bugün düzenin çivisi çıkmış durumda. Oysa bundan altı ay önce patlak vermiş isyanın yeniden başını kaldırması olasılığı hep var. Öte yandan, çeşitli biçimlerde aşağılanmaya devam eden Kürt halkının Erdoğan'dan umudunu kesip yeniden ciddi bir mücadeleye girişmesi olasılığı da küçümsenemez. Nihayet, siyasi krizin doğurduğu ekonomik krizi işçi sınıfı ve emekçilerin nasıl karşılayacağını kimse bilmiyor.

Öte yandan düzeni koruması beklenen güçler zavallı durumda. Burjuvazinin iç savaşının ilk aşamasında ordu bu davalarla

sarsılmıştı. Şimdi savaşın ikinci aşamasında polis ve yargı hallaç pamuğu gibi atılıyor. Ortada devlet kalmıyor! Bu düzen için çok tehlikelidir. Bu yüzden Erdoğan-Ergenekon ittifakı darbecileri ve kontrgerillacıları salarak devleti tahkim ediyor!

Çelişkiler

Niyet böyle de yürünebilecek mi belli değil. Öyle görünüyor ki, ittifakın her iki kanadında da iç mutabakat yok. Ulusalcı cephe Feyzioğlu taraftarları ile karşıtları, özellikle CHP'liler arasında orta yerinden çatladı. Feyzioğlu formülü ile Sabih Kanadoğlu formülü yarışıyor. Anayasa Komisyonu'nda birbirinin neredeyse boğazına sarılacak olan CHP'liler, eski AİHM yargıci liberal Rıza Tüzmen ile ulusalcıların şahı Süheyl Batum aynı doğrultuda Feyzioğlu çözümüne saldırıyor.

AKP cephesi de huzurlu değil. Erdoğan Uzak Doğu gezisindeyken, önce parti söz-

cüsü Hüseyin Çelik Feyzioğlu'nu da, önerdiği çözümü de batırdı çıkardı. Ardından meclis başkanı Cemil Çiçek, kendisini ziyarete gelen Feyzioğlu'nun yanında yargının siyasete alet edilmesini fevkalade yanlış bulduğunu yüksek sesle söyledi. Şimdi, Erdoğan gezisinden dönerken yolda bile Feyzioğlu çözümüne sahip çıktığına göre, bunlar da Arınç gibi kendi sözlerinin arkasında duramayan insanlar olacaklar! AKP her gün daha fazla tutarsızlığa düşüyor.

Nihayet, Erdoğan'ın ulusalcularla yapmayı hayal ettiği ittifak ters bile tepebilir. Böyle bir ittifak kurulduğunda "süreç" denen ucubenin tam anlamıyla çıkmaza gireceğini görececek olan Kürtlerin, Erdoğan'ın ve düzenin karşısına geçmeleri muhtemeldir. Bu da engellenmeye çalışılan sonucu hızlandırmak anlamına dahi gelebilir. Bir düzen bir kez batağa battı mı kolay kurtuluş yolu bulması olanaksız hale gelir!

17 Aralık'ta yapılan rüşvet ve yolsuzluk operasyonlarının ardından ülke gündemi toz duman olmuşken, 26 Aralık tarihinde MGK (Milli Güvenlik Kurulu) senenin son toplantısını yaptı. Tayyip Erdoğan, "komplo" ve "paralel devlet" söylemi ile karşı atağa geçmişken MGK'da da şüphesiz ki ordudan destek arayacaktı. Ancak MGK toplantısından sonra yapılan resmi açıklamada genel güvenlik meseleleri ile Suriye ve Ortadoğu'daki gelişmelerin tartışıldığı açıklandı.

Bu açıklamaya MGK'nın kendisi dâhil kimse inanmamıştı elbette. Erdoğan ile ordu arasında yapılan pazarlıkların muhtevası ertesi gün Genelkurmay'dan yapılan açıklamada ortaya çıktı. Bu açıklamada "Türk Silahlı Kuvvetleri, hiçbir şekilde siyasi tartışmaların içerisinde yer almak istememektedir. Bununla birlikte Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kurumsal kimliğini ve personelinin hukuki durumunu ilgilendiren konulardaki gelişmelerin hukuk devleti ve hakaniyet ilkelerine bağlı kalınarak sonuçlandırılmasının yakından takip edilmesine

devam edilecektir" denildi. Bu açıklamanın siyasi tercümesi şuydu: "Mevcut siyasi tartışmalarda Erdoğan'ın yanında taraf olmak için tutuklu askerlerin serbest bırakılmasını istiyoruz."

Bu açıklamayı takip eden süreçte Erdoğan'ın baş danışmanı Yalçın Akdoğan'ın "milli orduya kumpas kuruldu" açıklaması ve ardından Balyoz ve Ergenekon davalarında yeniden yargılama tartışmalarının başlaması MGK'da yapılan pazarlıklara işaret etmektedir. Askeri vesayet kaldırdık demagojisi ile siyasi prim yapmaya çalışan AKP'nin sıkıştığında yine orduya sarılması, bir gerçeği hatırlatmalıdır. Hâkim sınıflar için, çıkarları söz konusu olduğunda gerisi teferruattır. Halk için ise MGK lağvedilmeden askeri vesayetin ortadan kalkmasından bahsedilemeyeceği açıktır. Ne yargı, ne yürütme, ne yasama ne de TSK! Emekçi halkın hiçbirine güvenecek hali yoktur.

MGK'da yapılan pazarlıklar, konuşulan her şey derhal halka açıklanmalıdır.

Devrimci Marksizm'in yeni sayısı kitapçılarda!

Devrimci Marksizm

Sayı 19 / Sonbahar 2013 - Kış 2014

İÇİNDEKİLER:

Sungur Savran - İsyandan devrime giden yol • Levent Dölek - İhanete uğrayan isyan • Kurtar Tanyılmaz - Halk isyanının ekonomi politikası • Evren Asena - Dünyayı değiştirmeye adanmış hayat • Sungur Savran - Marksizmin kuyumcusu • Panel - Sosyal bilimlerde büyük teoriler • Nail Satlıgan - Murat Belge'nin Marksizm eleştirisi • Nail Satlıgan - Siyonizmin tarihi • Nail Satlıgan - Mehmet Ali Aybar • Nail Satlıgan - Sol iktisat politikaları üzerine • Taner Yelkenci - Devlet mantığı

Hevaller, daha ne kanıt arıyorsunuz?

Bir hafta içinde ne kadar çok kanıt! Bir yandan Roboskî davasında takipsizlik. Bir yandan Paris suikastinde katil zanlısı Ömer Güney'in MİT ajanı olduğuna dair birçok delil. Bir taraftan da AKP'nin kantrgerillacılarla barışmaya doğru adımları. Kürt hevaller, Erdoğan'dan Kürt halkına hayır gelmeyeceğinin daha ne kadar çok kanıtı olsun?

Bu hükümet ve devlet Kürtleri soğukkanlı biçimde öldürüyor, sonra "Öldürdüm, diyeceğın bir şey mi var?" diye efeleniyor. Gidiyor, azılı ve tescilli Kürt düşmanlarıyla geleceğini kurtarmaya çalışıyor. Kürtlerin, onlarla işbirliğine girişen bir Erdoğan'a ne güveni olabilir?

Asıl Roboskî savcısını görevden alsanıza!

Roboskî katliamı konusunda devlet suskunluğu nihayet terk etti. İki yıllık sessizlikten sonra, emrin düpedüz Genelkurmay Başkanı Necdet Özel'den geldiği en sonunda askeri savcı tarafından açıklandı. Ama suskunluk terk edilirken benimsenen yüzüzlük oldu. "Kaçınılmaz bir hata" dolayısıyla olmuş her şey. Bu yüzden de cezai takibata gerek yokmuş.

Askeri savcı, akılları durduracak bu kararını "Operasyonun, TBMM ve Bakanlar Kurulu kararlarının askere verdiği yetki kapsamında gerçekleştiği" gerekçesiyle açıklıyor. Yani yasama ve yürütme yetki vermiş. Öyle olunca da Türk Ceza Kanunu'nun 24. maddesinin ilk fıkrasına bakılarak burada suç olmadığına karar verilebilmiş: "Kanunun hükmünü yerine getiren kimseye ceza verilmez." Oysa aynı maddenin 3. fıkrası şöyle diyor: "Konusu suç teşkil eden emir hiçbir surette yerine getirilemez. Aksi takdirde yerine getiren ile emri veren sorumlu olur." Yani savcının kararı içerik olarak yanlış.

Ama belki daha da önemlisi usul sorunu. Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 172. Maddesi'nin ilk fıkrası şöyle diyor: "Cumhuriyet savcısı, soruşturma evresi sonunda, kamu davasının açılması için yeterli şüphe oluşturacak delil elde edilememesi veya kovuşturma olanağının bulunmaması hâllerinde kovuşturmayaya yer olmadığına karar verir." Yani savcılık ancak "yeterli delil olmadığı" ya da "kovuşturma olanağının bulunmadığı" durumlarda "takipsizlik" kararı verebilir. Bu vakada delil istemediğiniz kadar var! "Kovuşturma olanağı" da! Demek ki savcı bu durumda içerik konusunda bir tartışmaya girmeden dava açmak zorunda. İçeriği ancak mahkeme tartışabilir. Dolayısıyla savcılık kanuna aykırı hareket ederek kendisini mahkeme yerine koymuştur.

Tayyip Erdoğan ve Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, hükümet mensuplarının yakınlarını soruşturmasını engellemek üzere savcılar görevden alıp duruyorlar. Asıl bu savcının görevden alınması gerekir! Savcı hukuku ayaklarına almıştır!

İşin aslı şu: 34 masum insan ölmüş. Çoğu

çocuk yaşta. Ama savcı diyor ki: "Hay Allah, bir hata oldu, 34 kişiyi öldürmüşüz!" Hepsi bu! Haydi diyelim ki kasıt yoktu, kusur ya da ihmal de mi yok?

Aslında artık herkes biliyor bunun anlamını. "Biz gerekirse Kürtleri sinek gibi öldürürüz" dedi devlet. Sonra da "kaçınılmaz bir hata" oldu diyerek "Öldürürüz ve kimseye de hesap vermeyiz" dedi. *Gerçek* gazetesi başından beri söylüyor: Roboskî, bir ulusal ayaklanmayı askeri yöntemle bastırmak için ne kadar gerekliyse o kadar çok sivil katletmenin adı olan "Sri Lanka çözümü"nü test edilmesi idi. Devlet baktı Kürtlerin dışında ciddi tepki yok, "Yaptım, hesap da vermem" dedi ve savcının kararıyla geleceğın çizgisini ortaya koydu: "On binler katledilmiştir, ama kaçınılmaz bir hatadır bu."

Kaçınılmaz! Burada kilit kelime budur. Şunu demek istiyor: "Ben bana karşı bir ayaklanma olursa, her türlü katliamı yaparım. Sivilmiş, çocukmuş, ayırmam. Gerekirse 2015'te 1915'tekini tekrarlarım. Bu kaçınılmazdır. Oturun oturduğunuz yerde!" Böyle diyor ve diyecek devlet.

Kürt kardeşlerimiz nihayet *Gerçek* gazetesinin söylediğine geliyor. Özur bekletiler uzun süre. Sonra Erdoğan sorumlu demeye başladılar. Ama hep kararı verenlerin "Kafilenin içinde PKK askeri kanadının liderlerinden Bahoz Erdal var" diye düşünerek yanıldığını düşündüler. Şimdi *Özgür Gündem* gazetesi manşetten şöyle yazıyor: "Genelkurmay'ın Kürt halkına gözdağı için savaş uçaklarıyla gerçekleştirdiği..." Doğru hevaller. Bir adım daha lütfen: Sadece gözdağı değil, test yapıldı, test! Geleceğe dikkat!

Savcı çok dürüst. Bütün sorumluları yazmış. Sadece Tayyip Erdoğan'ı yazmamış. Ama tarih yazacak. Hem Genelkurmay Başkanı, hem de o, bu insanlık suçunu işledikten sonra ona madalya takan Tayyip Erdoğan, bu suçun bedelini Mısır'ın eski cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek gibi kafesin arkasından verecekler. Hukuk denen şeyi katleden savcı da!

Paris suikastı: Roboskî'nin kız kardeşi

Tam bir yıl önce, 9 Ocak 2013'te, Fransa'nın başkenti Paris'in orta yerinde, üç PKK'lı kadın militan, bir suikast sonucu

öldürülmüştü. Sakine Cansız, PKK'nin kurucularındandı. Fidan Doğan Kürt Ulusal Kongresi'nin (KNK) Paris temsilcisi. Leyla Şaylemez ise genç bir kadro. Darbe yüksek düzeyde vurulmuştu. Üstelik, şimdi "süreç" olarak anılan ve sözde barışı ve Kürt sorununa çözümü hedefleyen gelişme kamuoyuna açıklanmalı sadece bir hafta olmuştu.

Başta AKP hükümetine yakın medya olmak üzere, bütün düzen medyası, Fransız polisinden bile önce katili tespit etti. Mutlaka bir "iç hesaplaşma" yaşanmıştı. PKK'nin içinden "barış" taraftarı olmayan bir grup süreci sabote etmek için böyle bir işe kalkışmıştı. Zamanlama bunu açıkça kanıtlıyordu. Bu ısrarlı propagandayı başka hafiyelikler de izledi. Mesela *Akit* gazetesi "Mossad işi" dedi. Biraz daha mesafeli yaklaşımlara göre, AKP hükümetini zor duruma düşürmek için Ergekoncular yapmış olabilirdi bu suikastı. Herkes suçlanıyordu, bir tek AKP hükümetinin yönettiği devlet kimsenin aklına gelmiyordu.

Fransız polisi birkaç gün sonra bir zanlıyı tutukladı. Ömer Güney adındaki bu kişi Kürt'tü, Kürt demeklerine üyeydi, PKK'ye yakın hareketlerde boy gösteriyordu. Türkiye medyası bunun üzerine atladı ve "iç hesaplaşma" iddiasının bir kanıtı olarak kabul etti.

Ne var ki, çok kısa sürede Ömer Güney'in garip temaslar içinde olduğu, yılda birkaç kez ailesinden habersiz Türkiye'ye geldiği, geldiğinde Ankara'da kaldığı ortaya çıktı. Daha bu aşamadan Türk devletinin bir ajanı ile karşı karşıya olmamız bir ihtimal olarak belirliyordu. Ama Güney kendisini tamamen Kürt özgürlüğüne adanmış biri olarak tanımlıyordu.

Gerçek gazetesi başından itibaren bu suikasti Türk devletinin düzenlemesi olmasının ihtimalinin en yüksek olasılık olduğunu vurguladı. Burada amaç muhtemelen Kürt hareketini köşeye sıkıştırmak ve hükümetin başlattığı "süreç" onun koşullarıyla yürümezse alternatifin imha olacağını ortaya koymaktı. PKK'nin Almanya sorumlusu Sakine Cansız'ın Paris'te katledilmesi de Türkiye derin devletinin Fransız polisiyle Abdullah Çatlılar döneminden kalma yakın ilişkileriyle bağlantılı olabilirdi.

En son Fransa'nın çok yerleşik bir yayın organı olan *l'Express* dergisi, 25 Aralık 2013

tarihli nüshasında Fransız polisinin Güney'in Türk ajanı olduğuna ilişkin ulaştığı yeni delilleri açıklamıştı. Paris suikastinin katil zanlısı Ömer Güney'in iki MİT ajanı ile yaptığı konuşmanın ses kaydının internete yayınlanması ise, *Gerçek* gazetesinin ve Devrimci İşçi Partisi'nin en baştan savunduğu tezin doğru olduğunun bir yeni kanıtı olmuştur.

Ses kasetinin internete düşmesi ile her şey daha berrak hale geliyor. Kasette yer alan bilgilere göre Ömer Güney, iki MİT görevlisiyle birlikte bir dizi suikast planlıyor. Elbette bu ses kaydının sahici olup olmadığını ancak uzmanları belirleyebilir. Ama kendi adı da bu ses kaydında olası bir suikastin kurbanı olarak geçen Kongra-Gel başkanı Remzi Kartal *Radikal* gazetesinden Ezgi Başaran'a "Güney'i tanyan 5-6 kişi tarafından kayıttaki sesin ona ait olduğu[nun] teyit edilmiş" olduğunu açıklamış durumda. Kartal'ın konumu düşünülünce, en azından Kürt hareketinin bu delilin sahiçliğini yadsıyamayacağı ortaya çıkıyor.

Sonuçları çıplak biçimde ifade etmekte yarar var:

1) "PKK'nin iç hesaplaşması" safsatasını yayanların Türkiye halklarını aldatma çabası içinde olduğu açıkça teşhir olmuş oldu. Ortada daha en ufak bir delil dahi yokken bu tür manşetler atmak, gazetecilik değil, psikolojik harptir.

2) Düzen medyası, sadece o gün değil bugün de bu rezil tavrını sürdürüyor. Ses kaydının internete düşmesinin ertesi günü, bu haber sadece dört gazetenin birinci sayfasında yer alıyor: *Radikal* ve *Taraf*'ta ağırlıklı biçimde, *Cumhuriyet* ve *Aydınlık*'ta da kolayca görülebilecek biçimde. Buna karşılık, siyasi eğilimleri taban tabana zıt birçok gazete haberi birinci sayfasında yer verecek kadar önemli görmemiş: *Milliyet* ve *Hürriyet*'ten *Sabah*'a, *Sözcü*'den *Yeni Akit*'e, hatta son günlerin kanlı bıçaklı kardeşleri *Yeni Şafak*'tan *Zaman*'a kadar düzen basınının büyük bölümü düpedüz olayı halktan saklamaya çalışmış!

3) Güney MİT'e çalışmaktadır. Mayıs 2010'dan bu yana MİT Müsteşarı, Tayyip Erdoğan'ın mutemet adamı Hakan Fidan'dır. Demek ki, cinayet Ergenekon'un işi değildir. Doğrudan doğruya AKP hükümetinin kontrolünde bir devlet organı tarafından planlanmış ve uygulanmıştır. Suikast Ocak 2013'te işlendiğine göre, Fidan iki buçuk yıldır MİT'in başındadır. Ya cinayetten sorumludur, ya da ebleh düzeyinde beceriksizdir. Her iki durumda da derhal istifa etmelidir.

4) Kürt hareketinin kendi içinden nedense daha önce hiç dile getirilmemiş, ama 17 Aralık'tan sonra ortaya atılan, "Paris suikastini cemaat düzenledi" tezinin de yanlış olduğu açıkça kanıtlanmış olmaktadır.

5) *Radikal*'den Ezgi Başaran durumu "bir yandan masaya oturalım, bir yandan örgütün kilit adamlarını vurdurtalım" stratejisi olarak nitelemiş. Bu, Devrimci İşçi Partisi'nin daha olayın ilk günlerinde ileri sürdüğü tezin deliller ortaya çıktıktan sonra bire bir doğrulanmasıdır: "Hem konuş, hem öldür!"

Her şey bellidir. Paris suikastı, Roboskî'nin kız kardeşidir. Roboskî'de 28 Aralık 2011'de 34 sivil öldürülmüştü. Amaç Sri Lanka çözümünün test edilmesidir. Bir sene sonra, ne-redeyse Roboskî'nin yıl dönümünde, 9 Ocak 2013'te Paris suikastı yapılmıştır. Ya bizim koşullarımıza uyarız, diyor devlet, ya da ölümlerden ölüm beğenin.

Esad ehven-i şer, Davutoğlu büyük şer!

Sıfır Ahmet Paşa, yani "komşularla sıfır sorun" yaratmak üzere yola çıkıp ortada "sıfır komşu" bırakan "tarihi" dışişleri bakanı ve "strateji profesörü" Ahmet Davutoğlu, Esad rejiminin "ehven-i şer noktasına geldiğini" buyurmuş! (Yani kötülerin arasında iyisi.) Bu, Davutoğlu'nun rezil olmamak için şimdi El Kaidecilerin başarılarının arkasına sığınmasının resminden başka bir şey değildir. Hazret 22 Ocak'ta İsviçre'nin Montrö kentinde toplanacak olan ve Cenevre II olarak anılan Suriye üzerine konferansta emperyalist ülkelerin Esad'lı bir çözüme onay verme ihtimali olduğunu bildiği için şimdi çark ediyor. Böylece aklı sıra onlara biat etmiş olmayacak. "Ben zaten demişim" diyecek.

Sen ne diyorsun Davutoğlu? Siz patronun başbakanla birlikte Esad'a denmedik şey bırakmadınız. Adamın ne katilliği kaldı, ne kasaplığı. Çözüm olarak mutlaka gitmesi gerekiyordu. Şimdi ne "ehven-i şer"i?

Davutoğlu bunu yaparken bir alay safсата da ileri sürmüş. Bunların arasında

en yüzü kızarmazı, Türkiye'nin El Kaideci grupları hiçbir zaman desteklemediği iddiası. Davutoğlu, bu konuda aynen patronu Erdoğan'ın başka konularda düştüğü büyüçü çırağı durumuna düştü. El Kaideci El Nusra Cephesi ile Irak ve Büyük Suriye İslam Devleti'ne (İBSİD-genellikle yanlış biçimde Irak ve Şam İslam Devleti olarak anılıyor) destek verdiğiniz o kadar yaygın bir yelpazede biliniyor ki! Hatay halkına sorun, size söylesinler. Yok, onlara inanmıyorsanız CIA'ye sorun. Şayet ABD istihbaratının böyle bir bilgisi yoksa Obama ne demeye Erdoğan'ı geçen yılın Mayıs ayında Beyaz Saray'da yapılan görüşmede bu konuda azarladı? Desteklediniz onları. Üstelik sadece Esad'a karşı değil, daha da önemlisi Rojava'daki özerk Kürt bölgesine karşı da. Sonra geri çekilmeye çalışınca da sizi cezalandırdılar: Reyhanlı'da ve başka yerlerde. Olan size değil, 53 insanımıza oldu. Başbakanınızın söylediği gibi hepsinin Sünni olması veya bir bölümünün Alevi olabilecek olması, sizin gibi mezhep

bölücülerinden farklı olarak bizim ne-be kadar fark etmiyor!

Yaptıklarınızın haddi hesabı yok! İBSİD, yani El Kaide Ortadoğu'ya yerleşebilirse ve kendine bir toprak parçası edinebilirse bir sorumlusu da sizsiniz! Hâlâ da utanmadan onlarla birlikte PYD'nin "bizim için" risk unsuru olduğunu söyleme cüretini bulabiliyorsunuz kendinizde! Kürtlerin özgürlüğü "sizin için" risk olabilir Sıfır Ahmet Paşa, "bizim için", işçi sınıfı için, Türkiye'nin ezilenleri için değil! Dış politikanın sınıf karakterini daha iyi anlatamazdınız!

Gidin Profesör Davutoğlu, gidin! Tarihini gördüğü en başarısız dışişleri bakanı sıfatını hak ediyorsunuz, gidin! Bu kadar utanmaz olmayın! Gidin, bakalım ipliğiniz pazara çıktıktan sonra profesör olarak kitabınızı okuyacak, dersinizi alacak öğrenci bulabilecek misiniz! Ama Türkiye ve Ortadoğu'nun yakasını bırakın, gidin! Halkların başına daha fazla şer getirmeden gidin!

Ölümünün 90. yıldönümünde Lenin Sosyalizmin mihenk taşı

21 Ocak 2014, modern tarihin en büyük işçi devrimi 1917 Ekim devriminin en önde gelen önderi olan Vladimir İlyiç Lenin'in ölümünün 90. yıldönümü. Büyük devrimci Marksist Lenin daha 54 yaşında iken bir felç döneminin ardından hayatını yitirdi. Erken ölümüne rağmen ardında muazzam bir teorik ve pratik miras bıraktı. Bugün onun eserine ve fikirlerine yaklaşım, dünyada ve Türkiye'de devrimciliğin gerçek mihenk taşı olarak işlev görüyor.

Devrimci teori ve pratik

Lenin'in Marksizme ve sosyalizme katkısı, bugün birçok alanda hâlâ bütünüyle canlı ve geçerlidir. Teori ve pratik Lenin için bütünüyle iç içe olan iki alandı. Dolayısıyla, hiçbir katkısını sadece teorik ya da sadece pratik olarak anamayız. Lenin'in Marksizme katkıları arasında devrimci parti konusundaki tutumu herhalde ilk sırada yer alır. 1902'de, henüz 32 yaşında iken kaleme aldığı *Ne Yapmalı?* başlıklı kitabında gerekçelendirdiği disiplinli, merkezi olarak örgütlenmiş, devrimci bir programa sıkı sıkıya bağlı mücadele partisi anlayışı, bütün 20. yüzyıl boyunca ve 21. yüzyıl başında dünyanın çeşitli ülkelerinde başka türlü örgütlenmiş birçok işçi sınıfı partisi düzenin çarkları arasında öğütüldüğünde bütünüyle doğrulanmıştır. Parti konusundaki fikirleri ve uygulaması, Marksist politika kavrayışına getirdiği yenilikle iç içedir. İşçi sınıfının ancak kendi sorunlarının ötesine geçerek toplumun emekçi ve ezilen çoğunluğunun önderliğini ele geçirme temelinde iktidara aday olabileceğini, yani proleter hegemonyasının devrimin başarısı için gerekli koşul olduğunu sapasağlam ortaya koymuştur.

Lenin'in Marksizme bir başka paha biçilmez katkısı ulusal sorun alanında olmuştur. "Uluslar hapishanesi" olarak anılan Çarlık Rusyası'nda kendisi hâkim ulus mensubu olan bu büyük devrimci, Marx ve Engels'te başka görüşlerle çelişik biçimde iç içe geçmiş olan ulusların kendi kaderini tayin hakkı (UKKTH) fikrini enternasyonalizmin bir gereği olarak Marksizmin bir ilkesi haline getirmiştir. Bir sonraki aşamada, I. Dünya Savaşı döneminde geliştirdiği bugün bile geçerliliğini bütünüyle koruyan emperyalizm teorisi temelinde, ulusal sorunun kapitalizmin dünya çapında ürettiği yapısal bir sorun olduğunu da ortaya koya-

rak devrimci Marksizmin kendi döneminde sonra izleyeceği politikaya berrak bir ışık tutmuştur. Savaşlara ilişkin Leninist politika emperyalizmin ve ulusal sorunun kavranışının doğrudan bir sonucudur ve dünyanın kana bulandığı her dönüm noktasında devrimci hareketlere en doğru yolu göstermiştir.

Lenin'in enternasyonalizmi Marksizmin en belirgin yanlarından biridir. I. Dünya Savaşı'nda sosyal demokrat işçi sınıfı partilerinin kendi burjuvazilerini desteklemesi karşısında İkinci Enternasyonal'in devrim açısından ölmüş olduğunu hemen kavrayarak 1919'da, devrimci Rusya henüz çok zorlu bir iç savaşla boğuştuğu halde Üçüncü (ya da Komünist) Enternasyonal'in kurulmasına ön ayak olan da odur. Sovyet devriminin kaderinin dünya devrimine ayrılmaz bir şekilde bağlı olduğunu da hayatının son gününe kadar savunmuştur.

Lenin'in elbette en büyük eseri, muazzam stratejik ve taktik dehasının da yardımıyla, Ekim devriminin tarihin kalıcı bir zafere ulaşmış ilk proleter devrimi olarak gerçekleşmesidir.

Ekim devrimi yetim kaldı

Ancak Lenin'in ölümü sadece bir büyük insanın hayatı bakımından değil, bu çok önemli devrimin kaderi bakımından da çok erken gelmiştir. Lenin son yıllarını Stalin ve arkadaşlarının liderliğinde gelişmekte olan bürokratik eğilimlerle mücadele içinde geçirdi. Planlama, dış ticaret tekeli, büyük Rus sovenizmi ve işçi demokrasisi konularında, Trotskiy ile ittifak içinde bu bürokratik kanadın geri eğilimlerine karşı savaştı. Bu mücadelenin büyük zaferlerinden biri, "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği" adıdır. Lenin Rus Çarlığının mirasçısı olan bu ülkeye "Rusya" ya da "Rus" adının verilmemesini büyük bir mücadele ile sağlamış, modern tarihin bir ulus ya da halkın adıyla anılmayan tek devletin kurucusu olarak da tarihe geçmiştir!

Hem parti kadroları, hem de işçi sınıfı ve büyük halk kitleleri içinde büyük prestiji olan, herkesin devrimin tartışılmaz önderi olarak gördüğü Lenin'in erken ölümü bürokrasinin zaferinde önemli bir rol oynamıştır. Devrimin şaşaalı günlerinin iki numaralı önderi Trotskiy işçi sınıfı ve gençlik içinde müthiş popülerdi, ama Bolşevizme geç geldiği için parti içindeki etkisi zayıftı. Yahudi olduğu için de köylülüğün tarihi önyargılarına maruz kalacağı açıktı.

Lenin'in eşi ve kendisi de Bolşevizmin önemli bir örgütçüsü olan Krupskaya, bürokrasinin hâkimiyetinin belirgin hale geldiği bir aşamada, "Lenin sağ olsaydı, muhtemelen hapiste olurdu" demiştir. Krupskaya günün koşullarının yarattığı bir kötümserlikle konuşmuştur besbelli. Belki de Lenin değil bürokrasinin önderleri hapiste olacaktı!

Post-Leninizme karşı devrimci Marksizm, yani Leninizm!

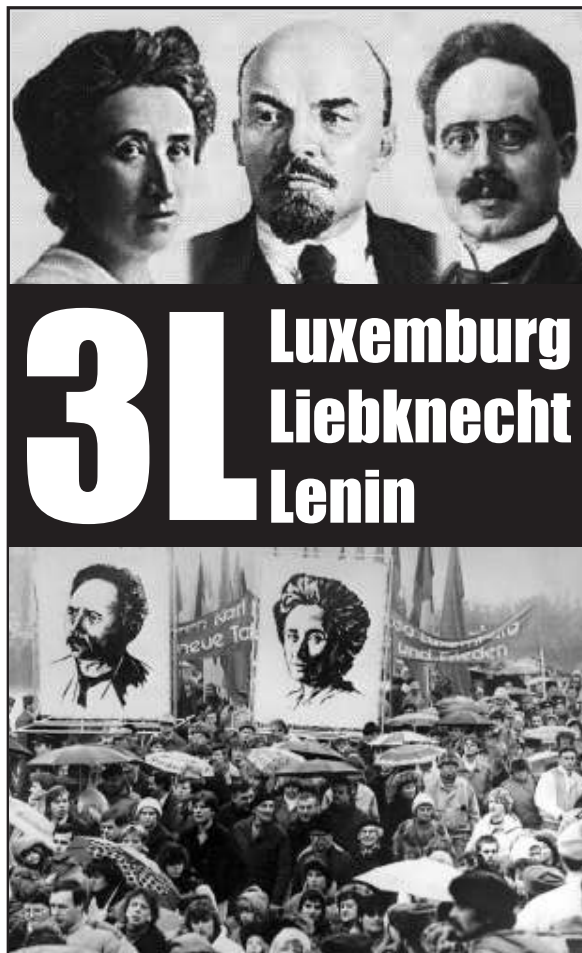
Lenin'in ölümünden sonra önce Sovyetler Birliği, sonra da Komünist Enter-

nasyonal ve bütün ülkelerin komünist partileri adım adım bürokrasinin hâkimiyeti altına düştü. Bürokrasi onlarca yıl Lenin'in heykellerini dikerken fikirlerini ayaklar altına aldı. Sonra, bu yıl 25. yıldönümünü yaşadığımız Berlin Duvarı'nın yıkılması ve önce Doğu Avrupa'da, sonra Sovyetler Birliği'nde işçi devletlerinin çöküşü, böylece Stalinizmin maddi temellerinin ortadan kalkışı geldi. Bu aşamadan sonra devrimci Marksizmin karşısındaki sorun bir ölçüde değişti. Stalinizm, iktidarını Ekim devriminin kazanımları üzerinde kurmuş olan bürokrasinin ideolojisi olduğundan, Marx'ı ve Lenin'i biçimsel olarak savunuyor, ama fikirlerinin içeriğini boşaltıyordu. Oysa şimdi Marksizm cepheden hücum altındaydı. Düne kadar Stalinizmin gönüllü fedaisi olanlar, şimdi Stalinizmle birlikte Marksizmi de çöpe atmaya kalkışıyordu.

Stalinist akımların çoğunluğu böylece liberalleştiler ve sosyal demokratlaştılar. Ama sosyalizm alanını terk etmemekte direnen bazı akımlar Marx ile Lenin arasında bir ayrım yaptılar. Marx'a "saygın" bir bilim insanı olarak sahip çıkar gibi göründüler. Ama Lenin devrim, devrimci parti, ayaklanma demek olduğundan ona, açık ya da sinsice karşı çıktılar. Böylece, bizim geleneğimizin post-Leninist adını verdiği sosyalist akımlar doğdu. Bu akımlar arasında var olan düzenin reformlara tâbi tutulmasıyla yetinen bir programa sahiptir. "Alternatif küreselleşme" adı altında kapitalizmin dünya düzenine teslim olmuştur.

İşte bugün sosyalizm içindeki büyük mücadele bu çizgi üzerinden geçecektir. Ya Lenin'le birlikte devrimcisiniz, ya da Lenin'e açık ya da sinsice karşı olacaksınız ve düzenle "sol"dan bütünleşeceksiniz!

Bizim tavrımız açıktır. Lenin'in bir başka büyük yapıtı olan *Devlet ve Devrim*'de savunduğu işçi demokrasisi ve bütün politikasının özünü oluşturan enternasyonalizm temelinde, post-Leninistlerin çok önemser gördüğü demokrasiyi proletarya ile birlikte Marksizmin devrimci kanadı kuracak. Post-Leninistler burjuva demokrasisinin hayaller dünyasında oyalanırken biz bir yandan insanlığın ezici çoğunluğuyla, % 99'la el ele sömürüyü, savaşı, ezilmeyi yeryüzünden sileceğiz; bir yandan da burjuvazi için diktatörlük, ama işçi sınıfı ve ezilenler için görülmemiş bir demokrasi, halklar arasında tarihte yaşanmamış bir kardeşlik temelinde gerçekten yeni bir dünyayı kuracağız!

Bu Ocak ayı aynı zamanda 1918 Alman "Kasım devrimi"nin iki büyük önderi Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht'in karşı devrimin güçleri tarafından öldürülmesinin de 95. yıldönümü. Rosa Luxemburg, Alman sosyalist hareketinin devrimci kanadının hem teorisyeni, hem de önde gelen önderi idi. Parti içinde gelişen revizyonizme de, adım adım Marksizmden uzaklaşmakta olan Kautsky'ye de en erken eleştiriyi o yaptı. Liebknecht ise teori alanında çalışmayan çok önemli bir önderdi. Luxemburg ve Liebknecht 1914'te savaş başladığında Alman sosyalistlerinin kendi burjuvazisine destek vermesine cepheden karşı çıktılar. Bu yüzden savaş döneminin büyük bölümünü hapiste yatarak geçirdiler. Savaşın sonunda, Almanya'da 1918 Kasım ayında Rusya'daki Ekim devrimine çok benzeyen bir devrim patlak verdiğinde derhal Alman Komünist Partisi'ni kurarak devrimin başına geçtiler, ama karşı devrimci güçlerce katledildiler. Lenin'in ölümünden sonra Alman proletaryası için bu üç büyük devrimci 3L olarak anılır oldu. Luxemburg bürokrasinin Rusya'da iktidara yükselişi ile birlikte resmi Stalinist ideoloji tarafından düşman ilan edildi. Buna rağmen, her yıl Ocak ayında önce Doğu Almanya'da, şimdi de birleşik Almanya'da büyük kitleler Luxemburg ve Liebknecht'i büyük bir gösteri ile anarlar. Her üç L de bizimdir, devrimci mücadelemize yol gösterecektir!

Yolsuzluk düzeninin iddianamesi, halk isyanını yargılayamaz

Antalya L tipi Cezaevinde tutsak yoldaşımız M. Cihan Yılmaz'ın iddianamesi savcılık tarafından hazırlandı ve hakime teslim edildi. Buna göre yoldaşımızın ve Antalya L Tipi ile Alanya L Tipi cezaevlerinde yatan sosyalistlerin ilk duruşması 6 Şubat 2014 tarihinde görülecek.

Kırmızı fular davası olarak da bilinen davanın iddianamesi, gerçeklerin lime lime edilerek, kof bir takım suçlamaların gelişigüzel bir araya getirilmesinden oluşuyor! Daha önce birçok davada hatırladığımız suçlamalar, kopyala-yapıştır yöntemiyle iddianameye eklenmiş durumda.

DİP açısından ise davanın ve iddianamenin anlamı açıktır: Bu dava, tamamıyla siyasi bir saldırdır. Halk isyanında Antalya merkezinde öncülenmiş, devrimci sorumluluklarını yerine getirmiş sosyalistler yargılanmaktadır. Ve onlar şahsında halk isyanına iştirak eden milyonların eylemleri suçlamalara konu olmaktadır.

Halkın isyanı meşrudur, yargılanamaz

Türkiye'nin hemen hemen bütün illerinde, halk, sokağa dökülmüş, barikatlar kurmuş, yeni mücadele sloganları geliştirmiştir. Haziran ayında başlayan ve bütün bir yazı kasıp kavuran isyan ateşi, AKP hükümetinin aldığı ilk kapsamlı yenilgi olmuştur. Emekçi halkın kendi elleri ve iradesiyle, isyanı büyütmesi, egemenlerin terör demagojisine sarılmasına yol açtı. Halk isyanının meşruluğu ve kitleselliğini cezalandırmaya çalışıyor. Eylemlere öncülük eden devrimci irade, örgütlü güçler, milyonlarca kitlenin arasından cimbızla çekilip, galeyancılığa indirgeniyor.

Bizler, Cihan yoldaşımızın iddianamesinde ayyuka çıkan bu saldırılara karşı, halk isyanına katılan milyonların kararlılığına dayanıyoruz, militanlığından güç alıyoruz. Yoldaşımıza isnat edilen suçlamalara ve iddianamenin bütününe karşı vereceğimiz cevap, halk isyanının haklı ve meşru olduğudur. İlk söyleyeceğimiz cümle, hükümeti düşürmenin demokratik bir hak olduğudur.

31 Mayıs akşamı söylediğimiz sözün arkasındayız!

Bizler, devrimci Marksistler, ortaya

koyduğumuz hiçbir pratiğin, eylemin, mücadelenin arkasından dolanmayız. 31 Mayıs akşamı başlayan, başta Taksim olmak üzere, tüm ülkeyi yangın yerine çeviren mücadele ateşinin, halk isyanının arkasındayız. O gün söylediğimiz her şeyin, attığımız her sloganın, kitleleri yönlendirmeye çalıştığımız her sokağın bir bir hepsinin arkasındayız. 80 ilde halk kitlelerinin sokakları ve meydanları doldurmasından, milyonlarca insanın eylemlere katılmasından, Türkiye'de sınıf mücadelesi açısından yeni bir perdenin açılmasından gurur duyuyoruz.

Bu süreçte, Devrimci İşçi Partisi olarak halk isyanının bir parçası olduk. Ancak, işçi sınıfının devrimcileri, kitlenin öncüleri iddiasındaki bir parti için bu yeterli değildir. Günbegün, genel grev şiarının kitlelerce benimsenmesi, ortaya çıkan devrimci patlamayı halk meclisleri aracılığıyla merkezileştirip daha da güçlendirme ve işçi sınıfının bir sınıf olarak kendi mücadele araçları ve yöntemleriyle mücadelenin tam merkezinde yer alması için çabaladık. Gerek Gezi parkı forumlarında gerekse 15 Haziran'dan sonra tüm ülkeye yayılan forumlar hareketinde bu önerilerimizi dile getirdik.

Tam bu noktada ifade edilmesi gereken şudur: Cihan yoldaşımız bu politik bilinçle hareket etmiş, parti politikalarını eksiksiz yerine getirmek için çabalamıştır. Cumhuriyet Meydanı çadırlarında, Çallı barikatlarında, Antalya kent ve üniversite forumlarında her yoldaşımız gibi Cihan yoldaşımız da isyanı bir adım ileri götürmek için mücadele vermiştir. Kitleden öğrenmiş, onun eğilimlerini kavramış, ona uygun araçlar üretmeye çalışmıştır.

Cihan yoldaşımızın tutsak edilmesinin anlamı buradadır. Burjuva mahkemeleri, bir yandan halk isyanının meşruluğunu yargılamak isterken, diğer yandan ise devrimci örgütlerin isyana yönelik müdahalesini yargılamaktadır.

Antalya polisi dedektiflik peşinde

İddianamede Antalya'da sendikaların ve partimizin de aralarında bulunduğu devrimci kurumların örgütlediği eylem ve basın açıklamaları yasa dışı olarak gösterilmektedir. Polis, hafiyelik meziyetlerini konuşturmuş, yoldaşımız hakkında elinde ne var ne

yok iddianameye delil olarak sokuşturmaya çalışmıştır. İddianamede adı geçen, içlerinde partimizin Antalya ilinde örgütleyicisi ya da destekleyicisi olarak katıldığı eylemlerden bazıları şunlardır:

- 12 Eylül askeri darbesinin 33. yıldönümünde yürüyüşe katılmak ve basın açıklamasında devrimcilerin ailelerine gönderdikleri mektupları okumak
- ODTÜ'ye destek yürüyüşüne katılmak
- Yeni YÖK yasasına karşı eyleme katılmak ve basın açıklamasını okumak
- Ahmet Atakan'ın katledilmesini protesto etmek
- 2010 yılında Yürüyüş Dergisi'ne yapılan operasyonu protesto etmek
- 2011 yılında BDP'nin desteklediği 6 bağımsız adayın veto edilmesini protesto etmek
- Rojava eyleminde slogan atırmak
- Biz yüzde 99'uz Platformu bildirisi dağıtmak
- Akdeniz Üniversite'sinde yemekhane zamlarına karşı eyleme katılmak ve ajitasyon yapmak
- Adalet Yürüyüşçülerinin yürüyüşüne destek vermek

Cihan dışarı, hırsızlar içeri!

İddianamede birçok kere üzerinde durulan "sosyalizmi simgeleyen kırmızı fuları takmak" suçlaması, hakim sınıfların mücadele ve direnişten, devrimin rengi kızıldan ne kadar çok çekindiklerini de gösteriyor. Evet, yoldaşımız halk isyanına kırmızı fularıyla katılmıştır. Bizler kırmızı fularımızı, isyanımızı, barikatımızı savunuyoruz. Peki sizler bir bir ortaya saçılan pisliklerinizi savunuyor musunuz?

İddianameyle ortaya konan çürümüş suçlamalar, mahkeme kürsüsünden bir kez daha çürütülecektir. Ethem'in, Ali İsmail'in, Medeni'nin, Mehmet'in, Abdullah'ın ve Ahmet'in mücadelesi bir kez daha sahiplenilecektir. Ya siz? Mahkemeye perukla getirdiğiniz katilleri, gözü

dönmüş palalıları sahipleniyor musunuz? Bizler Cihan yoldaşımızın evinde çıkan Ali İsmail'in fotoğrafını gururla taşıyoruz. Ya siz? Yolsuzluktan cüzdani patlamış bakan oğullarını, iş adamlarını, bürokratları; evlerden çıkan deste deste dolarları, para sayma makinelerini gururla savunabilir misiniz? Bizler, Cihan yoldaşımızın destek verdiği, katıldığı eylemlerin, BDP'nin desteklediği ve veto edilen 6 bağımsız adayın savunulmasının, Biz Yüzde 99'uz Platformu'nun, Rojava'nın, Adalet Yürüyüşçülerinin başımız dik gözümüzü kırpmadan arkasında duruyoruz. Ya siz? Suriye halkına ölüm yağdıran El Kaide'ci çetelerin, Roboski'de katliam emrini veren paşanın, hırsızların, kent topraklarını yağmalayanların arkasında durur musunuz?

Devrimciler size hesap vermezler

Cihan yoldaşımız, Gerçek gazetesine yazdığı son mektupta sesleniyor: "Şimdi bu davalarla, bize bu katılımın hesabını sormaya çalışıyorlar. Ancak ben bütün yoldaşlarım adına sesleniyorum. Bizden hesap soramazsınız. Devrimci İşçi Partisi sadece sömürülen ve ezilen kitlelere hesap verir!"

Evet, çürümüş düzeninizin aynası iddianamenizle, gerçekleri ters yüz eden suçlamalarınızla bizden hesap soramazsınız. Bir kez daha yineliyoruz, mahkeme kürsülerinden halk isyanının meşruluğunu yargılayamazsınız ancak biz gelecekte katlettiğiniz kardeşlerimizin hesabını halkın mahkemelerinde soracağız.

İtalyan yoldaşlardan Cihan'a bin selam!

Devrimci İşçi Partisi'nin kardeş partilerinden, DEYK'in İtalya seksiyonu PCL (Partito Comunista dei Lavoratori - Komünist İşçi Partisi) 3-6 Ocak tarihleri arasında Rimini kentinde 3. Ulusal Kongresini gerçekleştirdi.

Fransa, ABD, Irak, Danimarka'dan çeşitli örgüt temsilcileri ve kişisel katılımcıların yanı sıra Türkiye'den DİP temsilcisi de kongre davetlileri arasında yer aldı. Kongrede bulunmayan, DEYK'in Arjantin, Yunanistan, Uruguay ve Finlandiya seksiyonlarının ise kongre mesajları okundu.

Kongre divanı, başta Cihan yoldaş olmak üzere tüm isyan tutsakları ile dayanışma duygularını ifade etti. Türkçe, İtalyanca ve İngilizce'de "Halkın isyanı yargılanamaz! Mustafa Cihan Yılmaz'a ve tüm isyan tutsaklarına özgürlük!" yazılı pankart ve afişler kongre boyunca salonda yer aldı. Kongre oturumları dışında gerçekleştirilen sohbetlerde de Türkiye'de halk isyanına ilgi büyüktü.

Kapanış gününde kongre delegeleri, Cihan yoldaşın ve halk isyanının yanında olduklarını kırmızı fular takarak gösterdiler. Farklı dillerde hep bir ağızdan söylenen Enternasyonal marşının ardından, Cihan'a postalanmak üzere, yumurklar sıklıkla, kırmızı fularlı hatıra fotoğrafları da çektiler.

İtalya'daki yoldaşlarımızdan gördüğümüz bu destek, Cihan'ı burjuvazinin zindanlarından en kısa zamanda söküp alacağımıza olan bitmeyen inancımızı daha da pekiştirdi.

Halkın krizden çıkış programı

Türkiye’de derin bir kriz yaşıyor. Siyaset krizde, yargı krizde, devlet krizde, ekonomi ise adım adım krize sürükleniyor. Ertelenen kavgaların, üstü örtülen çıkar çatışmalarının su yüzüne çıkmasını sağlayan, Gezi Parkı ile başlayan halk isyanı oldu. Bu krizlerden çıkış yolunu da halk kendi çıkarlarını gözeterek bulmalı, meydanı AKP’sinden cemaatine, burnunu her işe sokan ABD’sinden fırsatçı CHP’sine, yeniden sesini yükselten askeriyesinden faşist MHP’sine bırakmamalıdır. Onlar tartışır, çatışır, hatta savaşır ama en sonunda emekçi halkı ezmek için birleşirler. O yüzden birinin ya da ötekini peşine takılmadan kendi çözümümüzü dayatmaktan başka yol yoktur.

Hükümet de yargı da çürümüştür!

Ortaya saçılan rüşvet ve yolsuzluk dosyalarının akıbeti ne hükümetin insafına ne de yasalar dışında her türlü müdahaleden etkilenen yargıya bırakılmaz. Hükümet taraftar, sanıktır. Rüşvet ve yolsuzluğun ortaya çıkarılmasında rol üstlenen cemaat ise bunu halkın hakkını yedirmemek için değil kendi çıkarları için yapmaktadır.

Rüşvet ve yolsuzluk dosyalarındaki her türlü gizlilik kaldırılmalı! Tüm bu davaları incelemek üzere sendikalar, TÜMOB ve TMMOB başta olmak üzere meslek odaları ile baro temsilcilerinden oluşan bağımsız bir araştırma komisyonu kurulsun!

Bu rezil yolsuzluk vakaları çok daha büyük bir problemin su yüzüne çıkmış örneğidir. Milyonlarca dolar haksız kazancın sağlandığı ihale ve imar yolsuzluklarının kaynağı kent topraklarında özel mülkiyettir, kamu kuruluşu TOKİ’nin bütün işlerini özel müteahhitleri zenginleştirmek üzere düzenlemesidir.

Rüşvetçilerin ceza alması yetmez! Yolsuzluğun bataklığı kurutulmalıdır! Tüm kent toprakları kamulaştırılmalı! Toplu konut inşaatlarının, altyapı yatırımlarının müteahhitlere peşkeş çekilmesine son! Devletin yatırımı, kamu bütçesiyle, devletin işçisiyle, halkın denetiminde yapılmalı!

Önce zarar ettir, sonra sat politikasını Özal’dan beri iyi biliyoruz. Halk Bankası’ndaki yolsuzluk onun devlet bankası olma özelliğinden değil denetlenmemesinden kaynaklanıyor. Herkes bilir ki devlet bankalarının halk tarafından denetlenmesi zorsa özel bankaların imkansızdır.

Bankalar işçi denetiminde kamulaştırılmalı! Asalak patronları değil işçiyi, köylüyü, küçük esnafı destekleyen tek devlet bankası!

Erdoğan rüşvet ve yolsuzlukların üzerini kapatmak için MGK’da ordu ile pazarlığa girişti. Adeta bir rehine pazarlığı ile sıkıştığı durumdan ordunun desteği ile çıkmak istiyor. Dün AKP’yi devirmek için faşistlerle ittifak kurmayı bile mubah gören ulusalcılar ise bugün Erdoğan’ı kurtarma pazarlıklarının parçası olmaya çalışmaktan geri durmuyorlar.

Ergenekon ve Balyoz davalarının rüşvet ve yolsuzluğu kapatma pazarlığına konu edilmesine hayır!

Emperyalistlerin İran’a yönelik ambar-gosunun delinmesine itirazımız yoktur. Ama İran’la ticaret adı altında ayakkabı kutularının doldurulması fırsatçılıktır. İran’a yönelik yaptırımlar açıkça ve resmen reddedilmelidir. Türkiye’nin komşularıyla olan ilişkisine emperyalizmin ve Siyonizmin ipotek koyması kabul edilemez! Bu da yetmez!

İran’a karşı kurulan füze kalkını kaldırılmalı!

Emperyalist komplo teorilerine karnımız tok! NATO’nun kendisi emperyalist komplo merkezidir.

Türkiye, kontrgerillanın kurucusu NATO’dan çıksın! İncirlik başta olmak üzere ABD üsleri kapatılmalı!

Bir konsolos gibi değil sömürge valisi gibi davranan ABD elçisi Ricciardone “İstenmeyen adam” ilan edilsin!

Türk ve Kürt halklarının arasından emperyalistler, cemaatler, patronlar çekilin! Kürt sorunu pazarlık konusu değil eşitlik, kardeşlik, özgürlük sorunudur! Türkün ne hakkı varsa Kürdün de aynı hakkı olmalı! Barzani’yi Türkiye’nin Kürt hareketinin karşısına dikene çözüm olmaz. Erdoğan’ın gözü Güney Kürdistan’ın petrollerindedir. Kürtlerin kurtuluşu işçi ve emekçilerle birlikte olacaktır!

Darbecileri ve kontrgerillayı korumak için Erdoğan’la kirli pazarlığa girişen ulusalcıların, Alevileri Yavuz Sultan Selim zihniyetinden kurtarma diye bir dertleri yok.

Alevilere can güvenliği, eşitlik, özgürlük!

Erdoğan’la pazarlık Gezi olaylarıyla başlayan halk isyanını satmak demektir. Kadınları, eşcinselleri, gençleri, aydınları, sanatçıları Erdoğan ve AKP’nin hakaret ve saldırılarına razı olmaya mahkûm etmek demektir. Gezi’nin baş sloganı asıl şimdi geçerlidir:

Erdoğan istifa! Hükümet istifa!

Siyasi kriz adım adım bir ekonomik krize dönüşüyor. Ekonominin sıcak paraya dayalı kof yapısı ülkeyi uçuruma sürüklüyor. Faizden doların yükselmesinden şikâyet ediyorlar. Ama ekonomik krizde yine bir olup faturayı emekçiye ödetecekler. İlk iş kıdem tazminatına saldıracaklar. Savunalım! AKP’lisi, MÜSİAD’lısı, cemaatçisi, TÜSİAD’cısı tüm patronlar şimdiden kitlesel işten çıkarmalara hazırlanıyorlar! İşçiye karşı o kadar birlikler ki, kendi aralarında kanlı bıçaklı oldukları bu anda “kiralık işçi” yasasını meclise getiriyorlar!

Krizin faturası patronlara! İşten çıkartma yasaklansın! İşten çıkartma yapan şirketler işçi denetiminde kamulaştırılmalı! Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir! İşçiyi kiralık mal haline getirecek “özel istihdam büroları”na hayır!

Ne rehine pazarlığı yapıp Erdoğan hükümetini kurtarmak ne de Amerikancı AKP hükümetine karşı Amerikan muhalefetine saf tutmak. Alternatifsiz değiliz. İşçiden emekçiden ezilenden yana olan beri gelsin!

Halk isyanının tek alternatifi, bir işçi emekçi hükümeti olabilir!

Devrimci İşçi Partisi

Devrimci İşçi Partisi’nden, sosyalist partilere ve Kürt hareketine AÇIK MEKTUP

Devrimci İşçi Partisi, Türkiye’nin içinden geçmekte olduğu derin krize işçi sınıfı ve ezilenlerin çıkarları doğrultusunda devrimci bir siyasi müdahaleyi olanaklı hale getirmek amacıyla sosyalist partilere ve Kürt hareketine yönelik bir Açık Mektup yayınladı. Aşağıda bu mektubu okuyucularımıza sunuyoruz.

Değerli arkadaşlar, kıymetli hevaler,

Türkiye’nin, tarihinin en büyük siyasi krizlerinden birinden geçmekte olduğu bugün, sosyalist hareketlerin ve Kürt halkının özgürlüğü için mücadele edenlerin kendilerine çiçekleri yol, bu topraklarda kısa ve orta vadede ne tür gelişmeler yaşanacağı bakımından hayati bir rol oynayacak. Biz Devrimci İşçi Partisi olarak, gerek Türkiye’nin sosyalist parti ve kurumlarının, gerekse Kürt halkının siyasi hareketinin günün ihtiyaçlarına uygun bir politik hat benimsemişliğini düşündüğümüz için bu açık mektubu sizlere hitaben yazıyoruz.

Türkiye’nin içinden geçmekte olduğu krizin derinliğini sanırsınız kimse yadsımaya-caktır. Burjuvazi derin bir politik kriz yaşıyor. Bugünkü gelişmelerin sonucu ne olursa olsun, güvenebileceği, politik ve ekonomik istikrarı sağlayabilecek bir yönetim bulmakta uzun süre zorluk çekecek. Politik kriz, aynı zamanda, zaten son derecede kırılan olan ekonomiyi her geçen gün derin bir krizin eşliğine yaklaştırıyor. Ama bunların da ötesinde Türkiye, bir *devlet krizi* yaşıyor. Devletin bütün organları birbirinin boğazına sarılmış durumda. Bazı organlar (HSYK, genel olarak yargı, emniyet) kendi içlerinde bölünmüş durumda. Hırsızlık, yalan, tehdit tablosu halkın devlete güvenini fena halde sarsmış durumda.

Burjuvazinin siyasi güçlerinin hiçbirisi (AKP, cemaat, CHP, ulusalcılar, MHP, TSK) bu krizi aşabilecek bir kapasiteye sahip değil. Tayyip Erdoğan’ın başında bulunduğu hükümetin düşmesi ilk kez ihtimal dâhilindedir. Bu hükümetin yerine başka bir hükümet formülünü kimse öneremiyor.

11 yıldır Türkiye’yi yönetmekte olan iktidar bloku orta yerinden çatladığı için şimdi herkes yeni ittifaklar arıyor. Halk ise herke-se kulak vermeye hazır. Gençlik merak içinde durumu kavramaya çalışıyor. Ekonomik kriz başladığı takdirde işçi sınıfında ciddi bir hareketlenme yaşanması ihtimali dışlanamaz.

Kısacası, Türkiye yolunu arıyor. *Bugün* arıyor. *30 Mart’ta değil*. Bugün dikkatimizi seçime değil, Türkiye’nin içinden geçtiği büyük sarsıntıya bir çıkış yolu aramaya vermemiz gerekiyor. Oysa sosyalist hareket de, Kürt hareketi de gözlerini 30 Mart’a dikmiş, bugün olan bitenle ilgilenmiyor. *Sosyalist hareket ve Kürt hareketi olan biteni tenis maçı seyrederek izlemekten vazgeçmelidir*. Olayların seyircisi değil aktörü haline gelebilmek için bir an evvel harekete geçmemiz gerekiyor.

Başkaları seçimleri beklemeden politika yapıyor. Has ulusalcılar, darbecilerin ve kontrgerillacıların itibarının iade edilmesi karşılığında, 11 yıldır vatan haini ilan ettikleri Tayyip Erdoğan’a koltuk değneği olmaya soyunmuş bulunuyor. CHP ise müttefikini öteki taraftan seçti, cemaatle birlikte Erdoğan’ı yenilgiye uğratma doğrultusunu benimsedi. Halkı bu kırık satır ile kırık katır arasında seçmeye mahkûm etmek zorunda değiliz!

Değiliz, çünkü bu ülke daha altı ay önce, İçişleri Bakanlığı’nın resmi istatistiklerine göre 81 ilinin 80’inde 3 milyondan fazla insanın sokağa çıktığı bir halk isyanı yaşadı. Tayyip Erdoğan hükümetini on yılda ne ordu ne yargı ne üniversite ne de burjuvazinin başka hiçbir kurumu sarsarken, Gezi sonrası halk isyanı iliklerine kadar sarstı. Erdoğan ile artık onun istikrarı sağlamasından umudu kesmiş olan müttefiklerinin arasını açtı. Bugünkü krizin yolunu halk isyanı döşedi. Halkın gücünü görmek ve ona göre hareket etmek gerekiyor.

Sosyalist arkadaşlar, yurtsever hevaler, bize CHP’den hayır gelmez! Sadece CHP’nin ittifakı kabul etmediği koşullarda ya da sadece CHP’nin sağ adaylar gösterdiği yerlerde aday göstererek hiçbir yere gidemeyiz. CHP bugün ABD-TÜSİAD-TUSKON-cemaat-Sarıgül bileşimi temelinde, yüzünü geleneksel merkez sağa, hatta faşizme dönerek, Abdullah Gül’e ve AKP içinde Erdoğan ile anlaşamayabilecek öteki unsurlara göz dikerek yürüyor. CHP’den ne Türkiye’nin işçi sınıfına, ne de ezilen Kürt halkına hayır gelir!

Yurtsever hevaler, size AKP’den hayır gelmez! Tam bu krizin orta yerinde açıklanan, sadece Roboskili ailelere değil, bütün Kürt halkına hakaret gibi verilen Roboski kararı, AKP hükümetinin bu işin üstünü örtme çabalarının son merhalesi değil midir? Yüksekova’da (Gewer) yitirdiğimiz üç canın sorumlusu aynı hükümet değil midir? Roboski’nin kız kardeşi Paris suikastının ardında devletin olduğu her geçen gün ortaya çıkan delillerle belirginleşiyor mu? En önemlisi, Erdoğan şimdi kendini kurtarmak için MGK’nın, TSK’nın, hatta Ergenekoncuların kollarına sığınmıyor mu? Ergenekon’la anlaşılan AKP’nin “süreç”inden Kürt halkına hayır gelmez!

Değerli arkadaşlar, kıymetli hevaler,

Bugün yaşanan krizden çıkışı biz sağlamalıyız. Hepsini gitmeli, biz kalmalıyız. Seçime değil, halka bakmalıyız. Gezi sonrası halk isyanında yer alan bütün halk kitlelerinin taleplerine sahip çıkmalı; işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin, yani Kürtlerin, Alevilerin, kadınların, eşcinsellerin, gençlerin çıkarlarını savunarak bunların ancak Türkiye’nin emekçi halkı ile ezilen Kürt halkının ortak mücadelesi sonucunda elde edilebileceğini halka anlatmalıyız. Halk isyanının kitlelerini halk isyanının talepleri etrafında birleştirmek: işte yürümemiz gereken yol! Eğer bugün bu yolu yürümeye başlarsak, *isyan güçlerinin bir cephesini* örebilirsek, devlet krizini emekçi ve ezilen halklar lehine çözmek mümkün olabilir.

Bu toprakların kaderini bütün işleri güçleri alçaklık olanlara bırakmayalım. Onların seçim oyununa kafayı takarak bugün önümüzde duran *yaktıcı görevleri* görmezlikten gelmeyelim. Bu açık mektup, içinde bulunduğumuz an için politika belirlemeye çağırır. Gelin güçlerimizi birleştirelim. Sallayalım, Erdoğan’ı biz düşürelim!

Devrimci İşçi Partisi
10 Ocak 2014